Risale-i Nur Külliyatından

Otuzüç Pencere

Dalâlet yolu ne kadar karanlıklı ve elemli! ne zorun var ki, oradan gidiyorsun? Hem bak: İman ve tevhid yolu ne kadar kolay ve safâlı... Oraya gir, kurtul...

Müellifi
Bediüzzaman
Said Nursi

Risale-i Nur Külliyatından

OTUZÜÇ PENCERE

Müellifi
Bedîüzzaman Said Nursî

Otuzüçüncü Söz

Otuzüç Penceredir
Bir cihette Otuzüçüncü Mektub ve bir cihette Otuzüçüncü Söz

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِى اْلآفَاقِ وَفِى اَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ اَنَّهُ الْحَقُّ اَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ اَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

Sual: Şu iki âyet-i câmianın ifade ettiği vücub ve vahdaniyet-i İlahiye ve evsaf ve şuunat-ı Rabbaniyeye, âlem-i asgar ve ekber olan insan ve kâinatın vech-i delaletlerini, mücmel ve kısa bir surette beyanlarını isteriz. Çünki münkirler pek ileri gittiler. Ne vakte kadar وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ deyip, elimizi kaldıracağız? diyorlar.

Elcevab: Yazılan bütün otuzüç aded Sözler, o âyetin denizinden ve ifaza ettiği hakikat bahrinden otuzüç katredir. Onlara baksanız, cevabınızı alabilirsiniz. Şimdilik yalnız o denizden bir katrenin reşehatına işaret nev'inden şöyle deriz ki:

Meselâ: Nasılki bir zât-ı mu'ciznüma, büyük bir saray yapmak istese: Evvelâ temellerini, esaslarını muntazaman hikmetle vaz'eder ve ilerideki neticelerine ve gayelerine muvafık bir tarzda tertib eder. Sonra menzillere, kısımlara meharetle tefrik ve tafsil ediyor. Sonra o menzilleri tanzim ve tertib ediyor. Sonra nukuşlarla tezyin ediyor. Sonra elektrik lâmbalarıyla tenvir ediyor. Sonra o muhteşem ve müzeyyen sarayda meharetini, ihsanatını tecdid etmek için herbir tabakada yeni yeni icadlar, tebdiller, tahviller yapıyor. Sonra herbir menzilde kendi makamına merbut bir telefon rabtedip birer pencere açarak, herbirinden onun makamı görünür.

Aynen öyle de: وَ لِلّٰهِ الْمَثَلُ اْلاَعْلَى Sâni'-i Zülcelal, Hâkim-i Hakîm, Adl-i Hakem gibi binbir esma-yı kudsiye ile müsemma Fâtır-ı Bîmisal, şu âlem-i ekber olan kâinat sarayının ve hilkat şeceresinin icadını irade etti. Altı günde o sarayın, o şecerenin esasatını desatir-i hikmet ve kavanin-i ilm-i ezelîsi ile vaz'etti. Sonra ulvî ve süflî tabakata ve dallara ayırıp, kaza ve kader desatiri ile tafsil ve tasvir etti. Sonra her mahlukatın her taifesini ve her tabakasını sun' ve inayet düsturu ile tanzim etti. Sonra herşeyi, herbir âlemi ona lâyık bir tarzda, meselâ semayı yıldızlarla, zemini çiçeklerle tezyin ettiği gibi, süslendirip tezyin etti. Sonra o kavanin-i külliye ve desatir-i umumiye meydanlarında esmalarını tecelli ettirip tenvir etti. Sonra bu kanun-u küllînin tazyikinden feryad eden ferdlere Rahman-ur Rahîm isimlerini hususî bir surette imdada yetiştirdi. Demek o küllî ve umumî desatiri içinde hususî ihsanatı, hususî imdadları, hususî cilveleri var ki: Herşey, her vakit, her haceti için ondan istimdad eder, ona bakabilir. Sonra her menzilden, her tabakadan, her âlemden, her taifeden, her ferdden, herşeyden, kendini gösterecek yani vücudunu ve vahdetini bildirecek pencereler açmış. Her kalb içinde bir telefon bırakmış.

Şimdi şu hadsiz pencerelerden elbette haddimizin fevkinde olarak bahse girişemiyeceğiz. Onları ilm-i muhit-i İlahîye havale edip, yalnız âyât-ı Kur'aniyenin lemaatı olan **"Otuzüç Pencere"**yi Otuzüçüncü Söz'ün Otuzüçüncü Mektub'unun namazdan sonraki tesbihatın otuzüç aded-i mübarekine muvafık olmak için "Otuzüç Pencere"ye icmalî ve muhtasar bir surette işaret edip, izahını sair Sözler'e havale ederiz...

Birinci Pencere

Bilmüşahede görüyoruz ki: Bütün eşya, hususan zîhayat olanların pekçok muhtelif hacatı ve pekçok mütenevvi metalibi vardır. O matlabları, o hacetleri, ummadığı ve bilmediği ve eli yetişmediği yerden münasib ve lâyık bir vakitte onlara veriliyor, imdada yetiştiriliyor. Halbuki o hadsiz maksudların en küçüğüne o muhtaçların kudreti yetişmez, elleri ulaşmaz. Sen kendine bak: Zahirî ve bâtınî hâsselerin ve onların levazımatı gibi elin yetişmediği ne kadar eşyaya muhtaçsın. Bütün zîhayatları kendine kıyas et.

İşte bütün onlar, birer birer, vücud-u Vâcib'e şehadet ve vahdetine işaret ettikleri gibi, heyet-i mecmuasıyla, güneşin ziyası güneşi gösterdiği gibi, o hal ve bu keyfiyet, perde-i gayb arkasında bir Vâcib-ül Vücud'u, bir Vâhid-i Ehad'i, hem gayet Kerim, Rahîm, Mürebbi, Müdebbir ünvanları içinde akla gösterir.

Şimdi ey münkir-i cahil ve ey fâsık-ı gafil! Bu faaliyet-i hakîmaneyi, basîraneyi, rahîmaneyi ne ile izah edebilirsin? Sağır tabiatla mı, kör kuvvetle mi, sersem tesadüfle mi, âciz camid esbabla mı izah edebilirsin?...

İkinci Pencere

Eşya, vücud ve teşahhusatlarında, nihayetsiz imkânat yolları içinde mütereddid, mütehayyir, şekilsiz bir surette iken, birdenbire gayet muntazam, hakîmane öyle bir teşahhus-u vechî veriliyor ki; meselâ herbir insanın yüzünde, bütün ebna-yı cinsinden herbirisine karşı birer alâmet-i farika, o küçük yüzde bulunduğu ve zahir ve bâtın duygularıyla kemal-i hikmetle teçhiz edildiği cihetle, o yüz gayet parlak bir sikke-i ehadiyet olduğunu isbat eder. Herbir yüz, yüzer cihetle bir Sâni'-i Hakîm'in vücuduna şehadet ve vahdetine işaret ettikleri gibi, bütün yüzlerin heyet-i mecmuasıyla

izhar ettikleri o sikke, bütün eşyanın Hâlıkına mahsus bir hâtem olduğunu akıl gözüne gösterir.

Ey münkir! Hiçbir cihetle kabil-i taklid olmayan şu sikkeleri ve mecmuundaki parlak sikke-i Samediyeti hangi tezgâha havale edebilirsin?...

Üçüncü Pencere

Zeminin yüzünde dörtyüzbin muhtelif taifeden [1](Haşiye) ibaret olan bütün hayvanat ve nebatat enva'ının ordusu; bilmüşahede ayrı ayrı erzakları, suretleri, silâhları, libasları, talimatları, terhisatları kemal-i mizan ve intizamla hiçbir şey unutulmayarak, hiçbirini şaşırmayarak bir surette tedbir ve terbiye etmek öyle bir sikkedir ki; -hiçbir şübhe kabul etmez- güneş gibi parlak bir sikke-i Vâhid-i Ehad'dir. Hadsiz bir kudret ve muhit bir ilim ve nihayetsiz bir hikmet sahibinden başka kimin haddi var ki, o hadsiz derecede hârika olan şu idareye karışsın. Çünki şu birbiri içinde girift olan enva'ları, milletleri, umumunu birden idare ve terbiye edemeyen, onlardan birisine karışsa elbette karıştıracak. Halbuki فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ sırrıyla, hiçbir karışık alâmeti yoktur. Demek ki hiçbir parmak karışamıyor.

Dördüncü Pencere

İstidad lisanıyla bütün tohumlar tarafından ve ihtiyac-ı fıtrî lisanıyla bütün hayvanlar tarafından ve lisan-ı ızdırarî ile bütün muztarlar tarafından edilen duaların makbuliyetidir.

İşte bu nihayetsiz duaların bilmüşahede kabul ve icabeti, herbiri vücuba ve vahdete şehadet ve işaret ettikleri gibi,

mecmuu büyük bir mikyasta bilbedahe bir Hâlık-ı Rahîm ve Kerim ve Mücîb'e delalet eder ve baktırır.

Beşinci Pencere

Görüyoruz ki: Eşya hususan zîhayat olanlar, def'î gibi âni bir zamanda vücuda gelir. Halbuki def'î ve âni bir surette basit bir maddeden çıkan şeyler, gayet basit, şekilsiz, san'atsız olması lâzım gelirken; çok meharete muhtaç bir hüsn-ü san'atta, çok zamana muhtaç ihtimamkârane nakışlarla münakkaş, çok âlâta muhtaç acib san'atlarla müzeyyen, çok maddelere muhtaç bir surette halk olunuyorlar.

İşte bu def'î ve âni bir surette bu hârika san'at ve güzel heyet, herbiri bir Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna şehadet ve vahdet-i rububiyetine işaret ettikleri gibi mecmuu gayet parlak bir tarzda nihayetsiz Kadîr, nihayetsiz Hakîm bir Vâcib-ül Vücud'u gösterir.

Şimdi, ey sersem münkir! Haydi bunu ne ile izah edersin? Senin gibi sersem, âciz, cahil tabiatla mı? Veyahut hadsiz derece hata ederek o Sâni'-i Mukaddes'e "Tabiat" ismini verip onun mu'cizat-ı kudretini, o tesmiye bahanesiyle tabiata isnad edip, bin derece muhali birden irtikâb etmek mi istersin?

Altıncı Pencere

اِنَّ فِى خَلْقِ السَّموَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلاَفِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِى تَجْرِى فِى
الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ
وَالْاَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

Şu âyet, vücub ve vahdeti gösterdiği gibi, bir ism-i a'zamı gösteren gayet büyük bir penceredir.

İşte şu âyetin hülâsat-ül hülâsası şudur ki: Kâinatın ulvî ve süflî tabakatındaki bütün âlemler ayrı ayrı lisanla bir tek neticeyi, yani bir tek Sâni'-i Hakîm'in rububiyetini gösteriyorlar. Şöyle ki:

Nasıl göklerde (hattâ Kozmoğrafyanın itirafıyla dahi) gayet büyük neticeler için gayet muntazam hareketler, bir Kadîr-i Zülcelal'in vücud ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Öyle de: Zeminde bilmüşahede (hattâ Coğrafyanın şehadetiyle ve ikrarıyla) gayet büyük maslahatlar için mevsimlerdeki gibi gayet muntazam tahavvülâtlar dahi, aynı o Kadîr-i Zülcelal'in vücub-u vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Hem nasıl berr'de ve bahr'de kemal-i rahmet ile rızıkları verilen ve kemal-i hikmet ile muhtelif şekiller giydirilen ve kemal-i rububiyetle türlü türlü duygularla teçhiz edilen bütün hayvanat, birer birer yine o Kadîr-i Zülcelal'in vücubuna şehadet ve vahdetine işaret etmekle beraber, heyet-i mecmuasıyla gayet geniş bir mikyasta azamet-i uluhiyetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Öyle de: Bağlardaki muntazam nebatat ve nebatatın gösterdikleri müzeyyen çiçekler ve çiçeklerin gösterdikleri mevzun meyveler ve meyvelerin gösterdikleri müzeyyen nakışlar, birer birer yine o Sâni'-i Hakîm'in vücubuna şehadet ve vahdetine işaret etmekle beraber külliyetleriyle gayet şaşaalı bir surette cemal-i rahmetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Hem nasıl cevv-i semadaki bulutlardan mühim hikmetler ve gayeler ve lüzumlu faideler ve semereler için tavzif edilen ve gönderilen katreler, katreler adedince yine o Sâni'-i Hakîm'in vücubunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Öyle de: Zemindeki bütün dağların ve dağlar içindeki madenlerin ayrı ayrı hâsiyetleriyle beraber ayrı ayrı

maslahatlar için ihzar ve iddiharları, dağ metanetinde bir kuvvetle yine o Sâni'-i Hakîm'in vücub ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Hem nasıl sahralarda ve dağlardaki küçük küçük tepelerin türlü türlü muntazam çiçeklerle süslenmeleri, herbiri bir Sâni'-i Hakîm'in vücubuna şehadet ve vahdetine işaret etmekle beraber, heyet-i mecmuasıyla haşmet-i saltanatını ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Öyle de: Bütün otlarda ve ağaçlardaki bütün yaprakların türlü türlü eşkâl-i muntazamaları ve ayrı ayrı vaziyetleri ve cezbekârane mevzun hareketleri, yapraklar adedince yine o Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücudunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Hem nasıl bütün ecsam-ı nâmiyede, büyümek zamanında muntazaman hareketleri ve türlü türlü âlât ile teçhizleri ve çeşit çeşit meyvelere şuurkârane teveccühleri, herbiri ferden-ferda yine o Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna şehadet ve vahdetine işaret eder. Ve heyet-i mecmuasıyla gayet büyük bir mikyasta ihata-i kudretini ve şümul-ü hikmetini ve cemal-i san'atını ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Öyle de: Bütün hayvanî cesedlerde kemal-i hikmetle nefislerini, ruhlarını yerleştirmek, türlü türlü cihazat ile kemal-i intizam ile teslih etmek, türlü türlü hizmetlerde kemal-i hikmetle göndermek, hayvanat adedince belki cihazatları sayısınca yine o Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna ve vahdetine şehadet ve işaret ettikleri gibi, heyet-i mecmuasıyla gayet parlak bir surette cemal-i rahmetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Hem nasıl bütün kalblere, insan ise her nevi ulûm ve hakikatları bildiren, hayvan ise her nevi hacetlerinin tedarikini öğreten bütün ilhamat-ı gaybiye, bir Rabb-ı Rahîm'in vücudunu ihsas eder ve rububiyetine işaret eder.

Öyle de: Gözlere kâinat bostanındaki manevî çiçekleri toplayan şuaat-ı ayniye gibi zahirî ve bâtınî bütün duyguların, ayrı ayrı âlemlere herbiri birer anahtar

olmaları, yine o Sâni'-i Hakîm, o Fâtır-ı Alîm, o Hâlık-ı Rahîm, o Rezzak-ı Kerim'in vücub-u vücudunu ve vahdet ve ehadiyetini ve kemal-i rububiyetini güneş gibi gösterir.

İşte şu yukarıda geçen oniki ayrı ayrı pencerelerden, oniki vecihten bir pencere-i a'zam açılıyor ki; oniki renkli bir ziya-yı hakikat ile Cenab-ı Hakk'ın ehadiyetini ve vahdaniyetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

İşte ey bedbaht münkir! Şu daire-i arz kadar, belki medar-ı senevîsi kadar geniş olan şu pencereyi ne ile kapatabilirsin? Ve güneş gibi parlak olan şu maden-i nuru ne ile söndürebilirsin ve hangi perde-i gafletle saklayabilirsin?...

Yedinci Pencere

Şu kâinat yüzünde serpilen masnuatın kemal-i intizamları ve kemal-i mevzuniyetleri ve kemal-i zînetleri ve icadlarının sühuleti ve birbirine benzemeleri ve bir tek fıtrat izhar etmeleri, nasılki bir Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücudunu ve kemal-i kudretini ve vahdetini gayet geniş bir mikyasta gösteriyorlar.

Öyle de: Camid ve basit unsurlardan, hadsiz ve ayrı ayrı ve muntazam mürekkebatın icadı, mürekkebat adedince yine o Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna şehadet ve vahdetine işaret etmekle beraber, heyet-i mecmuasıyla gayet parlak bir tarzda kemal-i kudretini ve vahdetini gösterdiği gibi terkibat-ı mevcudat tabir edilen terkib ve tahlil hengâmındaki teceddüdde nihayet derecede ihtilat ve karışma içinde nihayet derecede bir imtiyaz ve tefrik ile, meselâ topraktaki tohumların ve köklerin çok karışık olduğu halde hiç şaşırmayarak bir surette sünbüllenmelerini ve vücudlarını temyiz ve tefrik etmek ve ağaçlara giren karışık maddeleri yaprak ve çiçek ve meyvelere tefrik etmek ve

hüceyrat-ı bedene karışık bir surette giden gıdaî maddeleri kemal-i hikmetle ve kemal-i mizanla ayırıp tefrik etmek, yine o Hakîm-i Mutlak ve o Alîm-i Mutlak ve o Kadîr-i Mutlak'ın vücub-u vücudunu ve kemal-i kudretini ve vahdetini gösterdiği gibi; zerreler âlemini hadsiz ve geniş bir tarla hükmüne getirip, her dakikada kemal-i hikmetle ekip biçip, yeni yeni kâinatlar mahsulâtını ondan almak ve o camide, âcize, cahile olan zerrata gayet şuurkârane ve gayet hakîmane ve muktedirane hadsiz muntazam vazifeleri gördürmek, yine o Kadîr-i Zülcelal'in ve o Sâni'-i Zülkemal'in vücub-u vücudunu ve kemal-i kudretini ve azamet-i rububiyetini ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

İşte bu dört yol ile büyük bir pencere marifetullaha açılır. Ve büyük bir mikyasta bir Sâni'-i Hakîm'i akla gösterir.

Şimdi ey bedbaht gafil! Şu halde Onu görmek ve tanımak istemezsen; aklını çıkar at, hayvan ol, kurtul…

Sekizinci Pencere

Nev'-i beşerdeki bütün ervah-ı neyyire ashabı olan Enbiyalar (Aleyhimüsselâm), bahir ve zahir mu'cizatlarına istinad ederek ve bütün kulûb-u münevvere aktabı olan evliyalar, keşf ü kerametlerine itimad ederek ve bütün ukûl-ü nuraniye erbabı olan asfiyalar, tahkikatlarına istinad ederek, bir tek Vâhid-i Ehad, Vâcib-ül Vücud, Hâlık-ı Külli Şey'in vücub-u vücuduna ve vahdetine ve kemal-i rububiyetine şehadetleri, pek büyük ve nurani bir penceredir. Hem her vakit o makam-ı rububiyeti göstermektedir.

Ey bîçare münkir! Kime güveniyorsun ki, bunları dinlemiyorsun? Veyahut gündüz içinde gözünü kapamakla, dünyayı gece mi oldu zannediyorsun?

Dokuzuncu Pencere

Kâinattaki ibadat-ı umumiye, bilbedahe bir Mabud-u Mutlak'ı gösteriyor. Evet âlem-i ervaha ve bâtına giden ve ruhanî ve meleklerle görüşen zâtların şehadetleriyle sabit olan umum ruhanî ve melaikelerin kemal-i imtisal ile ubudiyetleri ve bilmüşahede bütün zîhayatların kemal-i intizamla ubudiyetkârane vazifeler görmeleri ve bilmüşahede anasır gibi bütün cemadatın kemal-i itaatla ubudiyetkârane hizmetleri, bir Mabud-u Bilhakk'ın vücub-u vücudunu ve vahdetini gösterdiği gibi; herbir taifesi icma' ve tevatür kuvvetini taşıyan bütün âriflerin hakikatlı marifetleri, bütün şâkirler taifesinin semeredar şükürleri ve bütün zâkirlerin feyizli zikirleri ve bütün hâmidlerin nimet artıran hamdleri ve bütün muvahhidlerin bürhanlı tevhidleri ve tavsifleri ve bütün muhiblerin hakikî muhabbet ve aşkları ve bütün müridlerin sadık irade ve rağbetleri ve bütün münîblerin ciddî taleb ve inabeleri, yine Maruf, Mezkûr, Meşkûr, Mahmud, Vâhid, Mahbub, Mergub, Maksud olan o Mabud-u Ezelî'nin vücub-u vücudunu ve kemal-i rububiyetini ve vahdetini gösterdiği gibi; kâmil insanlardaki bütün makbul ibadatın ve o makbul ibadatın neticesinden hasıl olan füyuzat ve münacat, müşahedat ve keşfiyat, yine o Mevcud-u Lemyezel ve o Mabud-u Lâyezal'in vücub-u vücudunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

İşte şu üç cihette ziyadar büyük bir pencere, vahdaniyete açılır.

Onuncu Pencere

وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِىَ فِى الْبَحْرِ بِاَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْاَنْهَارَ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَآتَيكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَاَلْتُمُوهُ وَاِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللّٰهِ لاَ تُحْصُوهَا

Şu kâinattaki mevcudatın birbirine teavünü, tecavübü, tesanüdü gösterir ki; **umum mahlukat bir tek Mürebbi'nin terbiyesindedirler, bir tek Müdebbir'in idaresindedirler, bir tek Mutasarrıf'ın taht-ı tasarrufundadırlar, bir tek Seyyid'in hizmetkârlarıdırlar.** Çünki zemindeki zîhayatlara levazımat-ı hayatiyeyi emr-i Rabbanî ile pişiren Güneş'ten ve takvimcilik eden Kamer'den tut, tâ ziya, hava, mâ, gıdanın zîhayatların imdadına koşmalarına ve nebatatın dahi hayvanatın imdadına koşmalarına ve hayvanat dahi insanların imdadına koşmalarına, hattâ a'zâ-yı bedenin birbirinin muavenetine koşmalarına ve hattâ gıda zerratının hüceyrat-ı bedeniyenin imdadına koşmalarına kadar cari olan bir düstur-u teavün ile, camid ve şuursuz olan o mevcudat-ı müteavine, bir kanun-u kerem, bir namus-u şefkat, bir düstur-u rahmet altında gayet hakîmane, kerimane birbirine yardım etmek, birbirinin sadâ-yı hacetine cevab vermek, birbirini takviye etmek, elbette bilbedahe bir tek, yekta, Vâhid-i Ehad, Ferd-i Samed, Kadîr-i Mutlak, Alîm-i Mutlak, Rahîm-i Mutlak, Kerim-i Mutlak bir Zât-ı Vâcib-ül Vücud'un hizmetkârları ve memurları ve masnuları olduklarını gösterir.

İşte ey bîçare müflis-i felsefî! Bu muazzam pencereye ne diyorsun? Senin tesadüfün buna karışabilir mi?...

Onbirinci Pencere

اَلاَ بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

Bütün ervah ve kulûbün dalaletten neş’et eden ızdırabat ve keşmekeş ve ızdırabattan neş’et eden manevî elemlerden kurtulmaları, bir tek Hâlık’ı tanımakla olur. Bütün mevcudatı, bir tek Sâni’a vermekle necat buluyorlar, bir tek Allah’ın zikriyle mutmain olurlar.

Çünki hadsiz mevcudat bir tek zâta verilmezse (Yirmiikinci Söz’de kat’î isbat edildiği gibi) o zaman her bir tek şeyi, hadsiz esbaba isnad etmek lâzım gelir ki, o halde bir tek şeyin vücudu, umum mevcudat kadar müşkil olur. Çünki Allah’a verse, hadsiz eşyayı bir zâta verir. Ona vermezse, herbir şeyi hadsiz esbaba vermek lâzım gelir. O vakit bir meyve, kâinat kadar müşkilât peyda eder, belki daha ziyade müşkil olur.

Çünki nasıl bir nefer yüz muhtelif adamın idaresine verilse, yüz müşkilât olur. Ve yüz nefer, bir zabitin idaresine verilse, bir nefer hükmünde kolay olur.

Öyle de: Çok muhtelif esbabın bir tek şeyin icadında ittifakları, yüz derece müşkilâtlı olur. Ve pek çok eşyanın icadı, bir tek zâta verilse yüz derece kolay olur. İşte mahiyet-i insaniyedeki merak ve taleb-i hakikat cihetinden gelen nihayetsiz ızdırabdan kurtaracak yalnız tevhid-i Hâlık ve marifet-i İlahiyedir.

Madem küfürde ve şirkte nihayetsiz müşkilât ve ızdırabat var. Elbette o yol muhaldir, hakikatı yoktur. Madem tevhidde, mevcudatın yaratılışındaki sühulete ve kesrete ve hüsn-ü san’atına muvafık olarak nihayetsiz sühulet ve kolaylık var. Elbette o yol vâcibdir, hakikattır.

İşte ey bedbaht ehl-i dalalet! Bak: Dalalet yolu ne kadar karanlıklı ve elemli!. Ne zorun var ki, oradan gidiyorsun? Hem bak: İman ve tevhid yolu ne kadar kolay ve safalı… Oraya gir, kurtul.

Onikinci Pencere

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ ٱلاَعْلَى ٱلّذِى خَلَقَ فَسَوَّى وَالّذِى قَدَّرَ فَهَدَى

sırrınca: Umum eşyada hususan zîhayat masnularda hikmetli bir kalıbdan çıkmış gibi her şeye bir miktar-ı muntazam ve bir suret, hikmetle verildiği ve o suret ve o miktarda maslahatlar ve faideler için eğri büğrü hududlar bulunması; hem müddet-i hayatlarında değiştirdikleri suret-i libasları ve miktarları yine hikmetlere, maslahatlara muvafık bir tarzda mukadderat-ı hayatiyeden terkib edilen manevî ve muntazam birer suret, birer miktar bulunması, bilbedahe gösterir ki: Bir Kadîr-i Zülcelal'in ve bir Hakîm-i Zülkemal'in kader dairesinde suretleri ve biçimleri tertib edilen ve kudretin destgâhında vücudları verilen o hadsiz masnuat, o zâtın vücub-u vücuduna delalet ve vahdetine ve kemal-i kudretine hadsiz lisan ile şehadet ederler.

Sen kendi cismine ve a'zâlarına ve onlardaki eğri büğrü yerlerin meyvelerine ve faidelerine bak! Kemal-i hikmet içinde kemal-i kudreti gör.

Onüçüncü Pencere

وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

sırrınca: **Herşey lisan-ı mahsusuyla Hâlıkını yâdeder, takdis eder. Evet bütün mevcudatın lisan-ı hal ve kal ile ettiği tesbihat, bir tek Zât-ı Mukaddes'in vücudunu gösteriyor.**

Evet fıtratın şehadeti reddedilmez. Delalet-i hal ise, hususan çok cihetlerle gelse, şübhe getirmez. Bak hadsiz fıtrî şehadeti tazammun eden ve nihayetsiz tarzlarda lisan-ı hal ile delalet eden ve mütedâhil daireler gibi bir tek merkeze bakan şu mevcudatın muntazam suretleri, herbiri birer dildir. Ve mevzun heyetleri, herbiri birer lisan-ı şehadettir. Ve mükemmel hayatları, herbiri birer lisan-ı tesbihtir ki, Yirmidördüncü Söz'de kat'î isbat edildiği gibi, o

bütün diller ile pek zahir bir surette tesbihatları ve tahiyyatları ve bir tek mukaddes zâta şehadetleri, ziya güneşi gösterdiği gibi bir Zât-ı Vâcib-ül Vücud'u gösterir ve kemal-i uluhiyetine delalet eder.

Ondördüncü Pencere

قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ ❊ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ ❊ مَا مِنْ دَابَّةٍ اِلاَّ هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ❊ اِنَّ رَبِّى عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ

sırlarınca: Herşey herşeyinde ve her şe'ninde tek bir Hâlık-ı Zülcelal'e muhtaçtır. Evet kâinattaki mevcudata bakıyoruz ve görüyoruz ki: Za'f-ı mutlak içinde bir kuvvet-i mutlaka tezahüratı var. Ve acz-i mutlak içinde bir kudret-i mutlakanın âsârı görünüyor. Meselâ nebatatın tohumlarında ve köklerindeki ukde-i hayatiyelerinin intibahları zamanında gösterdikleri hârika vaziyetleri gibi.

Hem fakr-ı mutlak ve kuruluk içinde bir gına-i mutlakın tezahüratı var: Kıştaki toprağın ve ağaçların vaziyet-i fakiraneleri ve baharda şaşaalı servet ve gınaları gibi.

Hem cümud-u mutlak içinde bir hayat-ı mutlakanın tereşşuhatı görünüyor: Anasır-ı camidenin zîhayat maddelere inkılabı gibi.

Hem bir cehl-i mutlak içinde muhit bir şuurun tezahüratı görünüyor: Zerrelerden yıldızlara kadar herşeyin harekâtında nizamat-ı âleme ve mesalih-i hayata ve metalib-i hikmete muvafık bir tarzda hareket etmeleri ve şuurkârane vaziyetleri gibi.

İşte bu acz içindeki kudret ve za'f içindeki kuvvet ve fakr içindeki servet ve gına ve cümud ve cehil içindeki hayat ve şuur; bilbedahe ve bizzarure bir Kadîr-i Mutlak ve Kaviyy-i Mutlak ve Ganiyy-i Mutlak ve Alîm-i Mutlak ve Hayy-u Kayyum bir zâtın vücub-u vücuduna ve vahdetine karşı her

taraftan pencereler açar. Heyet-i mecmuasıyla büyük bir mikyasta bir cadde-i nuraniyeyi gösterir.

İşte ey tabiat bataklığına düşen gafil! Eğer tabiatı bırakıp kudret-i İlahiyeyi tanımazsan; herbir şeye, hattâ herbir zerreye, hadsiz bir kuvvet ve kudret ve nihayetsiz bir hikmet ve meharet, belki ekser eşyayı görecek, bilecek, idare edecek bir iktidar, herşeyde bulunduğunu kabul etmek lâzım gelir.

Onbeşinci Pencere

اَلَّذِى اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ

sırrınca: Herşeye, o şeyin kabiliyet-i mahiyetine göre kemal-i mizan ve intizam ile biçilip hüsn-ü san'at ile tertib edilip, en kısa yolda, en güzel bir surette, en hafif bir tarzda, istimalce en kolay bir şekilde, (meselâ kuşların elbiselerine ve her vakit tüylerini kolayca oynatmalarına ve istimal etmelerine bak) hem israfsız hikmetli bir tarzda vücud vermek, suret giydirmek, eşya adedince diller ile bir Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna şehadet ve bir Kadîr-i Alîm-i Mutlak'a işaret ederler.

Onaltıncı Pencere

Rûy-i zeminde mevsim be-mevsim tazelenen mahlukatın icad ve tedbirlerindeki intizamat ve tanzimat, bilbedahe bir hikmet-i âmmeyi gösterir. Sıfat, mevsufsuz olmadığından; elbette o hikmet-i âmme, bizzarure bir Hakîm'i gösterir.

Hem o perde-i hikmet içinde hârika tezyinat, bilbedahe bir inayet-i tâmmeyi gösterir. Ve o inayet-i tâmme, bizzarure

inayetkâr bir Hâlık-ı Kerim'i gösterir. Ve o perde-i inayette umuma şamil bir taltifat ve ihsanat, bilbedahe bir rahmet-i vasiayı gösterir. Ve o rahmet-i vasia, bizzarure bir Rahman-ı Rahîm'i gösterir. Ve o perde-i rahmet üstünde dahi bütün rızka muhtaç zîhayatların lâyık ve mükemmel bir tarzda iaşeleri ve irzakları, bilbedahe terbiyekârane bir rezzakıyet ve şefkatkârane bir rububiyeti gösterir. Ve o terbiye ve idare, bizzarure bir Rezzak-ı Kerim'i gösterir.

Evet zeminin yüzünde kemal-i hikmetle terbiye edilen ve kemal-i inayetle tezyin edilen ve kemal-i rahmetle taltif edilen ve kemal-i şefkatle iaşe edilen bütün mahlukat, birer birer bir Sâni'-i Hakîm, Kerim, Rahîm, Rezzak'ın vücubuna şehadet ve vahdetine işaret ettikleri gibi, yeryüzünün mecmuunda tezahür eden ve umumunda görülen ve kasd ve iradeyi bilbedahe gösteren hikmet-i âmme; ve hikmeti dahi tazammun eden umum masnuata şamil inayet-i tâmme; ve inayet ve hikmeti tazammun eden ve umum mevcudat-ı arziyeye şamil olan rahmet-i vasia; ve rahmet ve hikmet ve inayeti de tazammun eden umum zîhayata şamil bir surette ve gayet kerimane bir tarzda olan rızk ve iaşe-i umumiyeyi birden nazara al, bak! Nasılki elvan-ı seb'a, ziyayı teşkil eder. Ve yeryüzünü tenvir eden o ziya, nasıl şübhesiz güneşi gösterir. Öyle de; o hikmet içindeki inayet ve inayet içindeki rahmet ve rahmet içindeki iaşe-i rızkî, nihayet derecede Hakîm, Kerim, Rahîm, Rezzak bir Vâcib-ül Vücud'un vahdetini ve kemal-i rububiyetini büyük bir mikyasta, yüksek bir derecede, parlak bir surette gösterir.

İşte ey sersem münkir-i gafil! Göz önündeki bu hakîmane, kerimane, rahîmane, rezzakane terbiyeti ve bu acib ve hârika ve mu'cize keyfiyeti ne ile izah edebilirsin? Senin gibi serseri tesadüfle mi? Ve kalbin gibi kör kuvvetle mi? Ve kafan gibi sağır tabiatla mı? Ve senin gibi âciz, camid, cahil esbabla mı? Yoksa nihayetsiz derecede mukaddes, münezzeh ve müberra, muallâ ve nihayetsiz derecede Kadîr, Alîm, Semi', Basîr olan Zât-ı Zülcelal'e nihayetsiz derecede âciz, cahil, sağır, kör, mümkin, miskin

olan “tabiat” namını verip nihayetsiz hata işlemek mi istersin? Hem güneş gibi parlak şu hakikatı, hangi kuvvet ile söndürebilirsin? Hangi perde-i gaflet altında saklayabilirsin?

Onyedinci Pencere

اِنَّ فِى السَّموَاتِ وَاْلاَرْضِ َلآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ

Zeminin yüzünü yaz zamanında temaşa edip görüyoruz ki: İcad-ı eşyada müşevveşiyeti iktiza eden ve intizamsızlığa sebeb olan nihayetsiz sehavet ve bir cûd-u mutlak, gayet derecede bir insicam ve intizam içinde görünüyor. İşte zemin yüzünü tezyin eden bütün nebatatı gör.

Hem mizansızlığı ve kabalığı iktiza eden icad-ı eşyadaki sür’at-i mutlaka dahi kemal-i mevzuniyet içinde görünüyor. İşte zemin yüzünü süslendiren bütün meyvelere bak.

Hem ehemmiyetsizliği, belki çirkinliği iktiza eden kesret-i mutlaka dahi, kemal-i hüsn-ü san’at içinde görünüyor. İşte yeryüzünü yaldızlayan bütün çiçeklere bak!

Hem san’atsızlığı, basitliği iktiza eden icad-ı eşyadaki sühulet-i mutlaka dahi, nihayetsiz derecede san’atkârlık ve meharet ve ihtimamkârlık içinde görünüyor. İşte yeryüzündeki ağaç ve nebatat cihazatının sandukçaları ve proğramları ve tarihçe-i hayatlarının kutucukları hükmünde olan bütün tohumlara, çekirdeklere dikkatle bak.

Hem ihtilaf ve ayrılığı iktiza eden uzaklık ve bu’d-u mutlak dahi bir ittifak-ı mutlak içinde görünüyor. İşte bütün aktar-ı zeminde zer’edilen her nevi hububata bak.

Hem karışmayı ve bulaşmayı iktiza eden kemal-i ihtilat, bilakis kemal-i imtiyaz ve tefrik içinde görünüyor. İşte bütün yer altına karışık atılan ve madde itibariyle birbirine benzeyen tohumların sünbül vaktinde kemal-i imtiyazları ve ağaçlara giren muhtelif maddelerin yaprak, çiçek ve

meyvelere kemal-i imtiyaz ile tefrikleri ve mideye giren karışık gıdaların muhtelif a'zâ ve hüceyrata göre kemal-i imtiyazla ayrılmalarına bak, kemal-i hikmet içinde kemal-i kudreti gör.

Hem ehemmiyetsizliği, kıymetsizliği iktiza eden gayet derecede mebzuliyet ve nihayet derecede ucuzluk dahi, yeryüzünde masnuatça, san'atça nihayet derecede kıymetdar ve pahalı bir keyfiyette görünüyor.

İşte o hadsiz acaib-i san'at içinde yeryüzünün Rahmanî sofrasında yalnız kudretin şekerlemeleri olan dutların nevilerine bak! Kemal-i rahmeti, kemal-i san'at içinde gör.

İşte bütün rûy-i zeminde gayet kıymetdarlık ile beraber hadsiz ucuzluk; ve hadsiz ucuzluk içinde hadsiz ihtilat ve karışıklık ile beraber hadsiz imtiyaz ve tefrik; ve hadsiz imtiyaz ve tefrik içinde gayet uzaklık ile beraber son derecede muvafakat ve benzeyiş; ve son derece benzemek içinde gayet derecede sühulet ve kolaylık ile beraber gayet derecede ihtimamkârane yapılış; ve gayet derecede güzel yapılış içerisinde sür'at-i mutlaka ve çabuklukla beraber gayet derecede mevzun ve mizanlı ve israfsızlık; ve gayet derecede israfsızlık içinde son derece çokluk ve kesret ile beraber son derecede hüsn-ü san'at; ve son derece hüsn-ü san'at içinde nihayet derecede sehavet ile beraber intizam-ı mutlak.. elbette gündüz ışığı, ışık güneşi gösterdiği gibi; bir Kadîr-i Zülcelal'in, bir Hakîm-i Zülkemal'in, bir Rahîm-i Zülcemal'in vücub-u vücuduna ve kemal-i kudretine ve cemal-i rububiyetine ve vahdaniyetine ve ehadiyetine şehadet ederler, لَهُ اْلاَسْمَاءُ الْحُسْنَى sırrını gösterirler.

Şimdi ey bîçare cahil, gafil, muannid, muattıl! Bu hakikat-ı uzmayı ne ile tefsir edebilirsin? Bu nihayet derecede mu'cize ve hârika keyfiyeti ne ile izah edebilirsin? Bu hadsiz derecede acib şu san'atları neye isnad edebilirsin? Bu yeryüzü derecesinde geniş bu pencereye hangi perde-i gafleti atıp kapatabilirsin? Senin tesadüfün nerede, tabiat dediğin ve güvendiğin şuursuz yoldaşın ve dalalette istinadgâhın ve arkadaşın nerede? Bu işlere

tesadüfün karışması yüz derece muhal değil mi? Ve şu hârika işlerin binden birinin tabiata havalesi, bin derece muhal olmuyor mu? Yoksa camid, âciz tabiatın; herbir şeyin içinde o şeyden yapılan eşya adedince manevî makine ve matbaaları mı var?..

Onsekizinci Pencere

اَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِى مَلَكُوتِ السَّموَاتِ وَ اْلاَرْضِ

Yirmiikinci Söz'de izah edilen şu temsile bak ki: Nasıl mükemmel, muntazam, san'atlı, saray gibi bir eser, bilbedahe muntazam bir fiile delalet eder. Yani bir bina, bir dülgerliğe delalet eder. Ve mükemmel, muntazam bir fiil, bizzarure mükemmel bir fâile ve mahir bir ustaya, bir dülgere delalet eder. Ve mükemmel usta ve dülger ünvanları, bilbedahe mükemmel bir sıfata, yani san'at melekesine delalet eder. Ve mükemmel sıfat ve o mükemmel meleke-i san'at, bilbedahe mükemmel bir istidadın vücuduna delalet eder. Ve mükemmel bir istidad ise, âlî bir ruh ve yüksek bir zâtın vücuduna delalet eder.

Öyle de: Zeminin yüzünü, belki kâinatı dolduran müteceddid eserler, bilbedahe gayet derece-i kemalde bulunan ef'ali gösteriyor. Ve şu nihayet derecedeki intizam ve hikmet dairesindeki ef'al, bilbedahe ünvanları ve isimleri mükemmel olan bir fâili gösteriyor.

Çünki muntazam, hakîmane fiiller, fâilsiz olmadığı kat'iyyen malûm. Ve son derece mükemmel ünvanlar, o fâilin son derece kemaldeki sıfatlarına delalet eder. Çünki fenn-i Sarfça nasıl ism-i fâil masdardan yapılır. Öyle de, ünvanların ve isimlerin dahi masdarları ve menşe'leri, sıfatlardır. Ve son derece-i kemalde sıfatlar, şübhesiz son derece mükemmel olan şuunat-ı zâtiyeye delalet eder. Ve kabiliyet-i zâtiye (tabir edemediğimiz) o mükemmel şuun-u

zâtiye, bihakkalyakîn hadsiz derece-i kemalde olan bir zâta delalet eder.

İşte bütün âlemdeki âsâr-ı san'at ve bütün mahlukat, herbiri birer eser-i mükemmel olduğundan, herbiri bir fiile ve fiil ise isme, isim ise vasfa ve vasıf ise şe'ne ve şe'n ise zâta şehadet ettikleri için; masnuat adedince bir tek Sâni'-i Zülcelal'in vücub-u vücuduna şehadet ve ehadiyetine işaret ettikleri gibi; heyet-i mecmuasıyla, silsile-i mahlukat kadar kuvvetli bir tarzda bir mi'rac-ı marifettir. Hiçbir cihette içine şübhe girmeyen müteselsil bir bürhan-ı hakikattır.

Şimdi ey bîçare münkir-i gafil! Silsile-i kâinat kadar kuvvetli şu bürhanı ne ile kırabilirsin? Şu masnuat adedince hakikatın şuaını gösteren hadsiz delikli ve kafesli şu pencereyi ne ile kapatabilirsin? Hangi perde-i gafleti üstüne çekebilirsin?

Ondokuzuncu Pencere

تُسَبِّحُ لَهُ السَّموَاتُ السَّبْعُ وَاْلاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

sırrınca: Sâni'-i Zülcelal, semavatın ecramına o kadar hikmetler, manalar takmış ki; güya celal ve cemalini ifade etmek için semavatı; güneşler, aylar, yıldızlar kelimeleriyle süslendirdiği gibi, cevv-i semada dahi olan mevcudata öyle hikmetler ve manalar ve maksadlar takmış ki; güya o cevv-i semayı berkler, şimşekler, ra'dlar, katreler kelimeleriyle intak ediyor. Ve kemal-i hikmet ve cemal-i rahmetini ders veriyor.

Ve nasıl zemin kafasını, hayvanat ve nebatat denilen manidar kelimeleriyle söyleştirip kemalât-ı san'atını kâinata gösteriyor. Öyle de; o kafanın birer kelimesi olan nebatları ve ağaçları dahi; yapraklar, çiçekler, meyveler kelimeleriyle intak edip yine kemal-i san'atını ve cemal-i rahmetini ilân

ediyor. Ve birer kelime olan çiçekleri ve meyveleri dahi tohumcuklar kelimeleriyle konuşturup dekaik-ı san'atını ve kemal-i rububiyetini ehl-i şuura talim ediyor.

İşte bu hadsiz kelimat-ı tesbihiye içinde yalnız tek bir sünbül ve tek bir çiçeğin tarz-ı ifadesine kulak verip dinleyeceğiz. Nasıl şehadet eder, bileceğiz.

Evet herbir nebat, herbir ağaç, pekçok lisan ile Sâni'lerini öyle gösteriyorlar ki; ehl-i dikkati hayretlerde bırakır ve bakanlara "**Sübhanallah! Ne kadar güzel şehadet ediyor!**" dedirtirler.

Evet, herbir nebatın çiçek açması zamanında ve sünbül vermesi anında, tebessümkârane manevî tekellümleri hengâmındaki tesbihleri, kendileri gibi güzel ve zahirdir. Çünki herbir çiçeğin güzel ağzı ile ve muntazam sünbülün lisanıyla ve mevzun tohumların ve muntazam habbelerin kelimatıyla hikmeti gösteren o nizam, bilmüşahede ilmi gösteren bir mizan içindedir. Ve o mizan ise, meharet-i san'atı gösteren bir nakş-ı san'at içindedir. Ve o nakş-ı san'at, lütuf ve keremi gösteren bir zînet içindedir. Ve o zînet dahi, rahmet ve ihsanı gösteren latif kokular içindedir. Ve birbiri içinde bulunan şu manidar keyfiyetler, öyle bir lisan-ı şehadettir ki; hem Sâni'-i Zülcemal'ini esmasıyla tarif eder, hem evsafıyla tavsif eder, hem cilve-i esmasını tefsir eder, hem teveddüd ve taarrüfünü, yani sevdirilmesini ve tanıttırılmasını ifade eder.

İşte bir tek çiçekten böyle bir şehadet işitsen, acaba zemin yüzündeki Rabbanî bağlarda umum çiçekleri dinleyebilsen, ne derece yüksek bir kuvvetle Sâni'-i Zülcelal'in vücub-u vücudunu ve vahdetini ilân ettiklerini işitsen, hiç şübhen ve vesvesen ve gafletin kalabilir mi? Eğer kalsa, sana insan ve zîşuur denilebilir mi?

Gel şimdi bir ağaca dikkatle bak! İşte bahar mevsiminde yaprakların muntazaman çıkması, çiçeklerin mevzunen açılması, meyvelerin hikmetle, rahmetle büyümesi ve dalların ellerinde, masum çocuklar gibi, nesimin esmesiyle oynaması içindeki latif ağzını gör. Nasıl bir dest-i kerem ile

yeşillenen yaprakların dili ile ve bir neş’e-i lütuf ile tebessüm eden çiçeklerin lisanıyla ve bir cilve-i rahmet ile gülen meyvelerin kelimatı ile ifade edilen hikmetli nizam içindeki adilli mizan; ve adli gösteren mizan içinde bulunan dikkatli san’atlar, nakışlar ve meharetli nakışlar ve zînetler içinde rahmet ve ihsanı gösteren ayrı ayrı tatlı tatmaklar ve ayrı ayrı güzel kokular ve hoş tatmaklar içinde birer mu’cize-i kudret olan tohumlar ve çekirdekler, gayet zahir bir surette bir Sâni’-i Hakîm, Kerim, Rahîm, Muhsin, Mün’im, Mücemmil, Mufaddıl’ın vücub-u vücudunu ve vahdetini ve cemal-i rahmetini ve kemal-i rububiyetini gösterir. İşte eğer bütün rûy-i zemindeki ağaçların lisan-ı hallerini birden dinleyebilsen, يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِى السَّموَاتِ وَ اْلاَرْضِ hazinesinde ne kadar güzel cevherler bulunduğunu göreceksin, anlayacaksın.

İşte ey nankörlük içinde kendini başıboş zanneden bedbaht gafil! Bu derece hadsiz lisanlarla kendini sana tanıttıran ve bildiren ve sevdiren bir Kerim-i Zülcemal, tanımak istenilmezse bu lisanları susturmalı. Mademki susturulmaz, dinlemeli. Gafletle kulağını kapasan kurtulamazsın. Çünki sen kulağını kapamakla kâinat sükût etmez, mevcudat susmaz, vahdaniyet şahidleri seslerini kesmezler. Elbette seni mahkûm ederler...

Yirminci Pencere

[2](Haşiye)

فَسُبْحَانَ الَّذِى بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ ❊ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنَزِّلُهُ اِلاَّ بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ❊ وَ اَرْسَلْنَا الرِّيَاحَ لَوَاقِحَ فَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً (مُبَارَكًا) فَاَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَ مَا اَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ❊

Nasıl cüz’iyat ve neticelerde ve teferruatta kemal-i hikmet ve cemal-i san’at görünüyor. Öyle de: Tesadüfî ve

karışık tevehhüm edilen küllî unsurların, büyük mahlukatın zahiren karışık vaziyetleri dahi, bir hikmet ve san'at ile vaziyetler alıyorlar.

İşte ziyanın parlaması, sair hikmetli hidematının delaletiyle, yeryüzünde masnuat-ı İlahiyeyi izn-i Rabbanî ile teşhir ve ilân etmektir. Demek bir Sâni'-i Hakîm tarafından ziya istihdam ediliyor. Çarşı-yı âlem sergilerindeki antika san'atlarını onun ile irae ediyor.

Şimdi rüzgârlara bak ki: Sair hakîmane, kerimane faidelerinin ve vazifelerinin şehadetiyle gayet mühim ve kesretli vazifelere koşuyorlar. Demek o dalgalanmak bir Sâni'-i Hakîm tarafından bir tavziftir, bir tasriftir, bir kullanmaktır. Dalgalanmaları ise, emr-i Rabbanînin çabuk yerine getirilmesine sür'atle çalışmaktır.

Şimdi bak çeşmelere, çaylara, ırmaklara... Yerden, dağlardan kaynamaları tesadüfî değildir. Çünki onlara terettüb eden âsâr-ı rahmet olan faidelerin ve semerelerin şehadetiyle ve dağlarda bir mizan-ı hacetle iddiharlarının ifadesiyle ve bir mizan-ı hikmetle gönderilmelerinin delaletiyle gösteriliyor ki; bir Rabb-ı Hakîm'in teshiriyle ve iddiharıyladır. Ve kaynamaları ise, onun emrine heyecanla imtisal etmeleridir.

Şimdi yerdeki bütün taşların ve cevahirlerin ve madenlerin enva'ına bak! Bunların tezyinatları ve menfaatlı hâsiyetleri bir Sâni'-i Hakîm'in tezyini ile, tertibi ile, tedbiri ile, tasviri ile olduğunu, onlara müteallik hakîmane faideleri ve mesalih-i hayatiye ve levazımat-ı insaniye ve hacat-ı hayvaniyeye muvafık bir tarzda ihzarları gösteriyor.

Şimdi çiçeklere, meyvelere bak! Bunların gülümsemeleri ve tadları ve güzellikleri ve nakışları ve koku vermeleri; bir Sâni'-i Kerim'in, bir Mün'im-i Rahîm'in sofrasında birer tarife, birer davetname hükmünde olarak muhtelif renk ve koku ve tadlarla her nev'e ayrı ayrı tarife ve davetname olarak verilmiştir.

Şimdi kuşlara bak! Onların söyleşmeleri ve cıvıldaşmaları, bir Sâni'-i Hakîm'in intak ve söyletmesi olduğuna delil-i kat'î ise, hayret verir bir tarzda birbirine o seslerle müdavele-i hissiyat ve ifade-i maksad etmeleridir.

Şimdi bulutlara bak! Yağmurun şıpıltıları, manasız bir ses olmadığına ve şimşek ile gök gürlemesi, boş bir gürültü olmadığına kat'î delil ise; hâlî bir boşlukta o acaibi icad etmek ve onlardan âb-ı hayat hükmündeki damlaları sağmak ve zemin yüzündeki muhtaç ve müştak zîhayatlara emzirmek, gösteriyor ki: O şırıltı, o gürültü gayet manidar ve hikmettardır ki; bir Rabb-i Kerim'in emriyle, müştaklara o yağmur bağırıyor ki, **"Sizlere müjde, geliyoruz!"** manasını ifade ederler.

Şimdi göğe bak! Gök içinde hadsiz ecramdan yalnız Kamer'e dikkat et! Onun hareketi, bir Kadîr-i Hakîm'in emriyle olduğu, ona müteallik ve yeryüzüne ait mühim hikmetlerdir ki, başka yerde beyan ettiğimizden kısa kesiyoruz.

İşte ziyadan tut, tâ Kamer'e kadar saydığımız küllî unsurlar gayet geniş bir tarzda ve büyük bir mikyasta bir pencere açar. Bir Vâcib-ül Vücud'un vahdetini ve kemal-i kudretini ve azamet-i saltanatını gösterir, ilân ederler.

İşte ey gafil! Eğer bu gök gürlemesi gibi bu sadâyı susturabilirsen ve güneşin ışığı gibi parlak o ziyayı söndürebilirsen, Allah'ı unut! Yoksa aklını başına al!سُبْحَانَ مَنْ تُسَبِّحُ لَهُ السَّموَاتُ السَّبْعُ وَاْلاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ de.

Yirmibirinci Pencere

وَ الشَّمْسُ تَجْرِى لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

Şu kâinatın lâmbası olan güneş, kâinat Sâni'inin vücuduna ve vahdaniyetine güneş gibi parlak ve nurani bir penceredir. Evet, manzume-i şemsiye denilen küremizle

beraber oniki seyyare; cirmleri küçüklük-büyüklük itibariyle pekçok muhtelif ve mevkileri uzaklık-yakınlık noktasında pekçok mütefavit ve sür'at-i hareketleri çok mütenevvi' olduğu halde kemal-i intizam ve hikmet ile ve kemal-i mizan ile ve bir sâniye kadar şaşırmayarak hareketleri ve deveranları ve güneş ile, cazibe kanunu tabir edilen bir kanun-u İlahî ile bağlanmaları, yani onlar imamlarına iktidaları; büyük bir mikyasta bir azamet-i kudret-i İlahiyeyi ve vahdaniyet-i Rabbaniyeyi gösterir.

Çünki o camid cirmleri, o şuursuz büyük kütleleri, nihayet derecede intizam ve mizan-ı hikmet içinde muhtelif şekillerde ve muhtelif mesafelerde ve muhtelif hareketlerde döndürmek, istihdam etmek, ne derece bir kudreti ve bir hikmeti isbat ettiğini kıyas et. Bu büyük ve ağır işe zerre mikdar tesadüf karışsa, öyle bir patlayış verecek ki, kâinatı dağıtacak. Çünki bir dakika, tesadüf birisini tevkif etse, mihverinden çıkmasına sebebiyet verir, başkaları ile müsademe etmesine yol açar. Küre-i Arzdan bin defa büyük cirmlerle müsademenin ne derece dehşetli olduğunu kıyas edebilirsin.

Manzume-i Şemsiyenin yani şemsin me'mumları ve meyveleri olan oniki seyyarenin acaibini ilm-i muhit-i İlahîye havale edip, yalnız gözümüzün önünde seyyaremiz bulunan arza bakıyoruz, görüyoruz ki: Bu seyyaremiz, bir azamet-i şevket-i rububiyeti ve haşmet-i saltanat-ı uluhiyeti ve kemal-i rahmeti ve hikmeti gösterir bir surette Güneşin etrafında, emr-i Rabbanî ile (Üçüncü Mektub'da beyan edildiği gibi) pek büyük bir hizmet için bir uzun seyr ü seyahat ona ettiriliyor. Bir sefine-i Rabbaniye olarak acaib-i masnuat-ı İlahiye ile doldurulmuş ve zîşuur ibadullaha seyrangâh gibi bir mesken-i seyyar vaziyeti verilmiş. Ve evkat ve hesabı bildirecek saat akrebi gibi Kamer dahi dakik hesablarla, azîm hikmetlerle ona takılmış ve o Kamer'e başka menzillerde ayrı seyr ü seyahat verilmiş. İşte bu mübarek seyyaremizin şu halleri, küre-i arz kuvvetinde bir şehadetle, bir Kadîr-i Mutlak'ın vücub-u vücudunu ve vahdetini isbat

eder. Madem şu seyyaremiz böyledir, manzume-i şemsiyeyi ona kıyas edebilirsin.

Hem şemse kendi mihveri üstünde cazibe denilen manevî ipleri yumak yaptırmak için dolap ve çıkrık hükmünde olan güneşi, bir Kadîr-i Zülcelal'in emriyle döndürüp, o seyyaratı o manevî iplerle bağlayıp tanzim etmek ve güneşi bütün seyyaratı ile sâniyede beş saatlik bir mesafeyi kestirecek kadar bir sür'atle, bir tahmine göre **Herkül Burcu** tarafına veya **Şems-üş Şümus** canibine sevk etmek, elbette ezel ve ebed sultanı olan Zât-ı Zülcelal'in kudretiyle ve emriyledir. Güya haşmet-i rububiyetini göstermek için, bu emirber neferleri hükmünde olan manzume-i şemsiye ordusu ile bir manevra yaptırır.

Ey kozmoğrafyacı efendi! Hangi tesadüf bu işlere karışabilir? Hangi esbabın eli buna ulaşabilir? Hangi kuvvet buna yanaşabilir? Haydi sen söyle… Hiç böyle bir Sultan-ı Zülcelal, aczini gösterip mülküne başkasını karıştırır mı? Bahusus kâinatın meyvesi, neticesi, gayesi, hülâsası olan zîhayatları, başka ellere verir mi? Başkasını müdahale ettirir mi? Bahusus o meyvelerin en câmii ve o neticelerin en mükemmeli ve zeminin halifesi ve o sultanın âyinedar bir misafiri olan insanları başıboş bırakır mı? Ve onları tabiata ve tesadüfe havale edip haşmet-i saltanatını hiçe indirir mi, kemal-i hikmetini sukut ettirir mi?

Yirmiikinci Pencere

❊ اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ مِهَادًا وَ الْجِبَالَ اَوْتَادًا وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجًا
فَانْظُرْ اِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِى الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا

Küre-i Arz bir kafadır ki, yüzbin ağzı vardır. Herbir ağzında, yüzbin lisanı vardır. Her lisanında, yüzbin bürhanı var ki; herbiri çok cihetle Vâcib-ül Vücud, Vâhid-i Ehad,

herşeye kadîr, herşeye alîm bir Zât-ı Zülcelal'in vücub-u vücuduna ve vahdetine ve evsaf-ı kudsiyesine ve esma-i hüsnasına şehadet ederler.

Evet arzın evvel-i hilkatine bakıyoruz ki: Mayi haline gelen bir madde-i seyyaleden taş ve taştan toprak halkedilmiş. Mayi kalsaydı, kabil-i sükna olmazdı. O mayi taş olduktan sonra, demir gibi sert olsa idi kabil-i istifade olmazdı. Elbette buna bu vaziyeti veren, yerin sekenelerinin hacetlerini gören bir Sâni'-i Hakîm'in hikmetidir.

Sonra tabaka-i turabiye, dağlar direği üzerine atılmış, tâ içindeki dâhilî inkılablardan gelen zelzeleler, dağlarla teneffüs edip, zemini hareketinden ve vazifesinden şaşırtmasın. Hem denizin istilasından toprağı kurtarsın. Hem zîhayatların levazımat-ı hayatiyesine birer hazine olsun. Hem havayı tarasın, gazat-ı muzırradan tasfiye etsin, tâ teneffüse kabil olsun. Hem suları biriktirip iddihar etsin. Hem zîhayata lâzım olan sair madenlere menşe' ve medar olsun.

İşte bu vaziyet bir Kadîr-i Mutlak ve bir Hakîm-i Rahîm'in vücub-u vücuduna ve vahdetine gayet kat'î ve kuvvetli şehadet eder.

Ey coğrafyacı efendi! Bunu ne ile izah edersin? Hangi tesadüf şu acaib-i masnuat ile dolu sefine-i Rabbaniyeyi bir meşher-i acaib yaparak yirmidörtbin sene bir mesafede, bir senede sür'atle çevirip, onun yüzünde dizilmiş eşyadan hiçbir şey düşürmesin?

Hem zeminin yüzündeki acib san'atlara bak! Anasırlar, ne derece hikmetle tavzif edilmişler. Bir Kadîr-i Hakîm'in emriyle zemin yüzündeki Rahman misafirlerine nasıl güzel bakıyorlar, hizmetlerine koşuyorlar.

Hem acib ve garib san'atlar içinde rengârenk acib hikmetli zemin yüzünün sîmasındaki bu nakışlı çizgilere bak! Nasıl sekenelerine enhar ve çayları, deniz ve ırmakları, dağ ve tepeleri, ayrı ayrı mahluklarına ve ibadına lâyık birer mesken ve vesait-i nakliye yapmış. Sonra yüzbinler ecnas-ı

nebatat ve enva’-ı hayvanatıyla kemal-i hikmet ve intizam ile doldurup hayat vererek şenlendirmek, vakit be-vakit muntazaman mevt ile terhis ederek boşaltıp yine muntazaman “Ba’sü ba’de-l mevt” suretinde doldurmak; bir Kadîr-i Zülcelal’in ve bir Hakîm-i Zülkemal’in vücub-u vücuduna ve vahdetine yüzbinler lisanlarla şehadet ederler.

Elhasıl: Yüzü, acaib-i san’ata bir meşher ve garaib-i mahlukata bir mahşer ve kafile-i mevcudata bir memer ve sufûf-u ibadına bir mescid ve makarr olan zemin; bütün kâinatın kalbi hükmünde olduğundan, kâinat kadar nur-u vahdaniyeti gösterir.

İşte ey coğrafyacı efendi! Bu zemin kafası yüzbin ağız, herbirinde yüzbin lisan ile Allah’ı tanıttırsa ve sen Onu tanımazsan, başını tabiat bataklığına soksan, derece-i kabahatını düşün. Ne derece dehşetli bir cezaya seni müstehak eder, bil, ayıl ve başını bataklıktan çıkar. آمَنْتُ بِاللّٰهِ الَّذِى بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ de.

Yirmiüçüncü Pencere

اَلَّذِى خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَوةَ

Hayat, kudret-i Rabbaniye mu’cizatının en nuranisidir, en güzelidir. Ve vahdaniyet bürhanlarının en kuvvetlisi ve en parlağıdır. Ve tecelliyat-ı Samedaniye âyinelerinin en câmii ve en berrakıdır. Evet, hayat tek başıyla bir Hayy-u Kayyum’u bütün esma ve şuunatıyla bildirir. Çünki hayat, pekçok sıfâtın memzuç bir macunu hükmünde bir ziya, bir tiryaktır. Elvan-ı seb’a, ziyada; ve muhtelif edviyeler, tiryakta nasılki mümtezicen bulunur. Öyle de: Hayat dahi, pekçok sıfâttan yapılmış bir hakikattır. O hakikattaki sıfatlardan bir kısmı, duygular vasıtasıyla inbisat ederek inkişaf edip ayrılırlar. Kısm-ı ekseri ise hissiyat suretinde

kendilerini ihsas ederler ve hayattan kaynama suretinde kendilerini bildirirler.

Hem hayat, kâinatın tedbir ve idaresinde hükümferma olan rızk ve rahmet ve inayet ve hikmeti tazammun ediyor. Güya hayat onları arkasına takıp, girdiği yere çekiyor. Meselâ hayat bir cisme, bir bedene girdiği vakit; Hakîm ismi dahi tecelli eder, hikmetle yuvasını güzelce yapıp tanzim eder. Aynı halde Kerim ismi de tecelli edip, meskenini hacatına göre tertib ve tezyin eder. Yine aynı halde Rahîm isminin cilvesi görünüyor ki, o hayatın devam ve kemali için türlü türlü ihsanlarla taltif eder. Yine aynı halde Rezzak isminin cilvesi görünüyor ki, o hayatın bekasına ve inkişafına lâzım maddî, manevî gıdaları yetiştiriyor. Ve kısmen bedeninde iddihar ediyor. Demek hayat bir nokta-i mihrakıye hükmünde; muhtelif sıfât birbiri içine girer, belki birbirinin aynı olur. Güya hayat tamamıyla hem ilimdir, aynı halde kudrettir, aynı halde de hikmet ve rahmettir ve hâkeza...

İşte hayat bu câmi' mahiyeti itibariyle şuun-u zâtiye-i Rabbaniyeye âyinedarlık eden bir âyine-i Samediyettir. İşte bu sırdandır ki: Hayy-u Kayyum olan Zât-ı Vâcib-ül Vücud, hayatı pek çok kesretle ve mebzuliyetle halkedip, neşir ve teşhir eder. Ve herşeyi hayatın etrafına toplattırıp, ona hizmetkâr eder. Çünki hayatın vazifesi büyüktür. Evet Samediyetin âyinesi olmak kolay bir şey değil, âdi bir vazife değil.

İşte göz önünde her vakit gördüğümüz bu hadd ü hesaba gelmeyen yeni yeni hayatlar ve hayatların asılları ve zâtları olan ruhlar, birden ve hiçten vücuda gelmeleri ve gönderilmeleri, bir Zât-ı Vâcib-ül Vücud ve Hayy-u Kayyum'un vücub-u vücudunu ve sıfât-ı kudsiyesini ve esma-i hüsnasını; lemaatın güneşi gösterdiği gibi gösteriyorlar. Güneşi tanımayan ve kabul etmeyen adam, nasıl gündüzü dolduran ziyayı inkâr etmeye mecbur oluyor. Öyle de: Hayy-u Kayyum, Muhyî ve Mümît olan Şems-i Ehadiyeti tanımayan adam, zeminin yüzünü belki mazi ve müstakbeli

dolduran zîhayatların vücudunu inkâr etmeli ve yüz derece hayvandan aşağı düşmeli. Hayat mertebesinden düşüp camid bir cahil-i echel olmalı.

Yirmidördüncü Pencere

لاَ اِلَهَ اِلاَّ هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلاَّ وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

Mevt, hayat kadar bir bürhan-ı rububiyettir. Gayet kuvvetli bir hüccet-i vahdaniyettir.اَلَّذِى خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَوةَ delaletince, mevt; adem, i'dam, fena, hiçlik, fâilsiz bir inkıraz değil, belki bir Fâil-i Hakîm tarafından hizmetten terhis ve tahvil-i mekân ve tebdil-i beden ve vazifeden paydos ve haps-i bedenden âzad etmek ve muntazam bir eser-i hikmet olduğu, **Birinci Mektub**'da gösterilmiştir.

Evet nasıl zemin yüzündeki masnuat ve zîhayatlar ve hayattar zemin yüzü, bir Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna ve vahdaniyetine şehadet ediyorlar. Öyle de: O zîhayatlar ölümleriyle bir Hayy-ı Bâki'nin sermediyetine ve vâhidiyetine şehadet ediyorlar. **Yirmiikinci Söz**'de; mevt, gayet kuvvetli bir bürhan-ı vahdet ve bir hüccet-i sermediyet olduğu isbat ve izah edildiğinden, şu bahsi o söze havale edip yalnız mühim bir nüktesini beyan edeceğiz. Şöyle ki:

Nasıl zîhayatlar, vücudları ile bir Vâcib-ül Vücud'un vücuduna delalet ediyorlar. Öyle de: O zîhayatlar, ölümleriyle bir Hayy-ı Bâki'nin sermediyetine, vâhidiyetine şehadet ediyorlar. Meselâ yalnız bir tek zîhayat olan zemin yüzü, intizamatıyla, ahvaliyle Sâni'i gösterdiği gibi, öldüğü vakit yani kış, beyaz kefeni ile ölmüş o zemin yüzünü kapaması ile nazar-ı beşeri ondan çeviriyor. Veyahut nazar, o giden bahar cenazesinin arkasından maziye gider, daha geniş bir manzarayı gösterir. Yani herbiri birer mu'cize-i kudret olan zemin dolusu bütün geçen baharlar misillü yeni

gelecek birer hârika-i kudret ve birer hayattar zemin olan, bahar dolusu hayattar mevcudat-ı arziyenin gelmelerini ihsas ve vücudlarına şehadet ettiklerinden; öyle geniş bir mikyasta, öyle parlak bir surette, öyle kuvvetli bir derecede bir Sâni'-i Zülcelal'in bir Kadîr-i Zülkemal'in, bir Kayyum-u Bâki'nin, bir Şems-i Sermedî'nin vücub-u vücuduna ve vahdetine ve beka ve sermediyetine şehadet ederler ve öyle parlak delaili gösterirler ki, ister istemez bedahet derecesinde آمَنْتُ بِاللّٰهِ الْوَاحِدِ اْلاَحَدِ dedirtir.

Elhasıl: وَ يُحْيِى اْلاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا sırrınca; hayattar bu zemin, bir baharda Sâni'a şehadet ettiği gibi; onun ölmesiyle, zamanın geçmiş ve gelecek iki kanadına dizilmiş mu'cizat-ı kudretine nazarı çeviriyor. Bir bahar yerine binler baharı gösteriyor. Bir mu'cize yerine binler mu'cizat-ı kudretine işaret eder. Ve onlardan her bahar, şu hazır bahardan daha kat'î şehadet eder. Çünki mazi tarafına geçenler, zahirî esbablarıyla beraber gitmişler; arkalarında yine kendileri gibi başkalar yerlerine gelmişler. Demek esbab-ı zahiriye hiçtir. Yalnız bir Kadîr-i Zülcelal, onları halkedip, hikmetiyle esbaba bağlayarak gönderdiğini gösteriyor. Ve gelecek zamanda dizilmiş hayattar olan zemin yüzleri ise, daha parlak şehadet eder. Çünki yeniden, yoktan, hiçten yapılıp gönderilecek, yere konup vazife gördürüp sonra gönderilecekler.

İşte ey tabiata saplanan ve bataklıkta boğulmak derecesine gelen gafil! Bütün mazi ve müstakbele ulaşacak hikmetli ve kudretli manevî el sahibi olmayan bir şey, nasıl bu zeminin hayatına karışabilir? Senin gibi hiç ender hiç olan tesadüf ve tabiat buna karışabilir mi? Kurtulmak istersen: **"Tabiat, olsa olsa bir defter-i kudret-i İlahiyedir. Tesadüf ise, cehlimizi örten gizli bir hikmet-i İlahiyenin perdesidir"** de, hakikata yanaş.

Yirmibeşinci Pencere

Nasılki madrub, elbette dâribe delalet eder. San'atlı bir eser, san'atkârı îcab eder. Veled, vâlidi iktiza eder. Tahtiyet, fevkıyeti istilzam eder ve hâkeza... Bütün umûr-u izafiye tabir ettikleri biri birisiz olmayan evsaf-ı nisbiye misillü şu kâinatın cüz'iyatında ve heyet-i umumiyesinde görünen imkân dahi, vücubu gösterir. Ve bütün onlarda görünen infial, bir fiili gösterir. Ve umumunda görünen mahlukıyet, hâlıkıyeti gösterir. Ve umumunda görünen kesret ve terkib, vahdeti istilzam eder. Ve vücub ve fiil ve hâlıkıyet ve vahdet, bilbedahe ve bizzarure mümkin, münfail, kesîr, mürekkeb, mahluk olmayan; vâcib ve fâil, vâhid ve hâlık olan mevsuflarını ister. Öyle ise bilbedahe bütün kâinattaki bütün imkânlar, bütün infialler, bütün mahlukıyetler, bütün kesret ve terkibler bir Zât-ı Vâcib-ül Vücud, Fa'alün Limâ Yürîd, Hâlık-ı Külli Şey', Vâhid-i Ehad'e şehadet eder.

Elhasıl: Nasıl imkândan vücub görünüyor, infialden fiil ve kesretten vahdet; bunların vücudu, onların vücuduna kat'iyyen delalet eder. Öyle de: Mevcudat üstünde görünen mahlukıyet ve merzukıyet gibi sıfatlar dahi, sâni'iyet, rezzakıyet gibi şe'nlerin vücudlarına kat'î delalet ediyor. Şu sıfâtın vücudu dahi, bizzarure ve bilbedahe bir Hallak ve bir Rezzak Sâni'-i Rahîm'in vücuduna delalet eder. Demek herbir mevcud, taşıdığı yüzler bu çeşit sıfatlar lisanıyla, Zât-ı Vâcib-ül Vücud'un yüzler esma-i hüsnasına şehadet ederler. Bu şehadetler kabul edilmezse, mevcudatın bütün bu çeşit sıfatlarını inkâr etmek lâzım gelir...

Yirmialtıncı Pencere

[3](Haşiye)

Şu kâinatın mevcudatı yüzünde tazelenen ve gelip geçen cemaller ve hüsünler; bir Cemal-i Sermedî cilvelerinin bir nevi gölgeleri olduğunu gösterir. Evet, ırmağın yüzündeki

kabarcıkların parlayıp gitmesinden sonra arkadan gelenlerin gidenler gibi parlamaları, daimî bir şemsin şualarının âyineleri olduklarını gösterdikleri gibi; seyyal zaman ırmağında, seyyar mevcudatın üstünde parlayan lemaat-ı cemaliye dahi, bir cemal-i sermedîye işaret ederler ve onun bir nevi emareleridirler.

Hem kâinat kalbindeki ciddî aşk, bir Maşuk-u Lâyezalî'yi gösterir. Evet, ağacın mahiyetinde olmayan bir şey, esaslı bir surette meyvesinde bulunmadığı delaletiyle; şecere-i kâinatın hassas meyvesi olan nev'-i insandaki ciddî aşk-ı lahutî gösterir ki; bütün kâinatta -fakat başka şekillerde- hakikî aşk ve muhabbet bulunuyor. Öyle ise kalb-i kâinattaki şu hakikî muhabbet ve aşk, bir Mahbub-u Ezelî'yi gösterir.

Hem kâinatın sinesinde çok suretlerde tezahür eden incizablar, cezbeler, cazibeler; ezelî bir hakikat-ı cazibedarın cezbiyle olduğunu hüşyar kalblere gösterir.

Hem mahlukatın en hassas ve nuranî taifesi olan ehl-i keşf ve velayetin ittifakıyla, zevk ve şuhuda istinad ederek, bir Cemil-i Zülcelal'in cilvesine, tecellisine mazhar olduklarını ve o Celil-i Zülcemal'in (kendini) tanıttırılmasına ve sevdirilmesine zevk ile muttali olduklarını, müttefikan haber vermeleri, yine bir Zât-ı Vâcib-ül Vücud'un, bir Cemil-i Zülcelal'in vücuduna ve insanlara kendini tanıttırmasına kat'iyyen şehadet eder.

Hem kâinat yüzünde ve mevcudat üstünde işleyen kalem-i tahsin ve tezyin; o kalem sahibi zâtın esmasının güzelliğini vâzıhan gösteriyor.

İşte kâinat yüzündeki cemal ve kalbindeki aşk ve sinesindeki incizab ve gözlerindeki keşf ve şuhud ve hey'atındaki hüsün ve tezyinat; pek latif, nurani bir pencere açar. Onun ile, bütün esması cemile bir Cemil-i Zülcelal'i ve bir Mahbub-u Lâyezalî'yi ve bir Mabud-u Lemyezel'i, hüşyar olan akıl ve kalblere gösterir. İşte ey maddiyat karanlığında, evham zulümatında, boğucu şübehat içinde çırpınan gafil! Kendine gel. İnsaniyete lâyık bir surette yüksel. Şu dört

delik ile bak; cemal-i vahdeti gör, kemal-i imanı kazan, hakikî insan ol!..

Yirmiyedinci Pencere

اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

Kâinatta, **“esbab ve müsebbebat”** görünen eşyaya bakıyoruz ve görüyoruz ki: En a’lâ bir sebeb, en âdi bir müsebbebe kuvveti yetmiyor. Demek esbab bir perdedir, müsebbebleri yapan başkadır. Meselâ; hadsiz masnuattan yalnız cüz’î bir misal olarak insan başı içinde bir hardal küçüklüğünde bir yerde yerleştirilen kuvve-i hâfızaya bakıyoruz. Görüyoruz ki: Öyle bir câmi’ kitab belki kütübhane hükmündedir ki, bütün sergüzeşt-i hayatı, içinde karıştırılmaksızın yazılıyor.

Acaba şu mu’cize-i kudrete hangi sebeb gösterilebilir? Telâfif-i dimağiye mi? Basit, şuursuz hüceyrat zerreleri mi? Tesadüf rüzgârları mı? Halbuki o mu’cize-i san’at, öyle bir zâtın san’atı olabilir ki; beşerin haşirde neşredilecek büyük defter-i a’malinden muhasebe vaktinde hatıra getirilecek ve işlediği her fiilleri yazıldığını bildirmek için bir küçük sened istinsah edip, yazıp aklının eline verecek bir Sâni’-i Hakîm’in san’atı olabilir.

İşte beşerin kuvve-i hâfızasına misal olarak bütün yumurtaları, çekirdekleri, tohumları kıyas et ve bu câmi’ küçücük mu’cizelere, sair müsebbebatı da kıyas et. Çünki hangi müsebbebe ve masnua baksan, o derece hârika bir san’at var ki, değil onun âdi, basit sebebi, belki bütün esbab toplansa, ona karşı izhar-ı acz edecekler. Meselâ: Büyük bir sebeb zannedilen güneşi; ihtiyarlı, şuurlu farz ederek ona denilse: “Bir sineğin vücudunu yapabilir misin?” Elbette diyecek ki: “Hâlıkımın ihsanıyla dükkânımda ziya, renkler, hararet çok. Fakat sineğin vücudunda göz, kulak, hayat gibi

öyle şeyler var ki, ne benim dükkânımda bulunur ve ne de benim iktidarım dâhilindedir.”

Hem nasılki müsebbebdeki hârika san’at ve tezyinat, esbabı azledip Müsebbib-ül Esbab olan Vâcib-ül Vücud’a işaret ederek, وَ اِلَيْهِ يُرْجَعُ اْلاَمْرُ كُلُّهُ sırrınca: Ona teslim-i umûr eder. Öyle de: Müsebbebata takılan neticeler, gayeler, faideler; bilbedahe perde-i esbab arkasında bir Rabb-ı Kerim’in, bir Hakîm-i Rahîm’in işleri olduğunu gösterir. Çünki şuursuz esbab, elbette bir gayeyi düşünüp çalışmaz. Halbuki görüyoruz: Vücuda gelen her mahluk, bir gaye değil, belki çok gayeleri, çok faideleri, çok hikmetleri takib ederek vücuda geliyor. Demek bir Rabb-ı Hakîm ve Kerim, o şeyleri yapıp gönderiyor. O faideleri onlara gaye-i vücud yapıyor. Meselâ, yağmur geliyor. Yağmuru zahiren intac eden esbab; hayvanatı düşünüp, onlara acıyıp merhamet etmekten ne kadar uzak olduğu malûmdur. Demek hayvanatı halkeden ve rızıklarını taahhüd eden bir Hâlık-ı Rahîm’in hikmetiyle imdada gönderiliyor. Hattâ yağmura “rahmet” deniliyor. Çünki çok âsâr-ı rahmet ve faideleri tazammun ettiğinden, güya yağmur şeklinde rahmet tecessüm etmiş, takattur etmiş, katre katre geliyor.

Hem bütün mahlukatın yüzüne tebessüm eden bütün zînetli nebatat ve hayvanattaki tezyinat ve gösterişler, bilbedahe perde-i gayb arkasında bu süslü ve güzel san’atlar ile kendini tanıttırmak ve sevdirmek ve bildirmek isteyen bir

Zât-ı Zülcelal’in vücub-u vücuduna ve vahdetine delalet ederler. Demek eşyadaki süslü vaziyetler, gösterişli keyfiyetler; tanıttırmak ve sevdirmek sıfatlarına kat’iyyen delalet eder. Sevdirmek ve tanıttırmak sıfatları ise; bilbedahe Vedud, Maruf bir Sâni’-i Kadîr’in vücub-u vücuduna ve vahdetine şehadet eder.

Elhasıl: Sebeb gayet âdi, âciz ve ona isnad edilen müsebbeb ise gayet san’atlı ve kıymetli olduğundan, sebebi azleder. Hem müsebbebin gayesi, faidesi dahi, cahil ve camid olan esbabı ortadan atar, bir Sâni’-i

Hakîm'in eline teslim eder. Hem müsebbebin yüzündeki tezyinat ve meharetler, kendi kudretini zîşuurlara bildirmek isteyen ve kendini sevdirmek arzu eden bir Sâni'-i Hakîm'e işaret eder.

Ey esbabperest bîçare! Bu üç mühim hakikatı ne ile izah edebilirsin? Sen nasıl kendini kandırabilirsin? Aklın varsa, esbab perdesini yırt. **"Vahdehu lâ şerîke leh"** de, hadsiz evhamdan kurtul.

Yirmisekizinci Pencere

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّموَاتِ وَاْلاَرْضِ وَاخْتِلاَفُ اَلْسِنَتِكُمْ وَ اَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِى ذلِكَ لاَيَاتٍ لِلْعَالِمِينَ ❊

Şu kâinata bakıyoruz, görüyoruz ki: Hüceyrat-ı bedenden tut, tâ mecmu-u âleme şamil bir hikmet ve tanzim var. Hüceyrat-ı bedene bakıyoruz, görüyoruz ki: Mesalih-i bedeni gören ve idare eden birisinin emriyle, kanunuyla o küçücük hüceyrelerde ehemmiyetli bir tedbir var. Mideye, nasıl bir kısım rızk, iç yağı suretinde iddihar olunup vakt-i hacette sarfedilir. Aynen o küçücük hüceyrelerde de, o tasarruf ve iddihar var. Nebatata bakıyoruz, gayet hakîmane bir terbiye, bir tedbir görünüyor. Hayvanata bakıyoruz; nihayet derecede kerimane bir terbiye ve iaşe görüyoruz. Kâinatın erkân-ı azîmesine bakıyoruz; mühim gayeler için haşmetkârane bir tedvir ve tenvir görüyoruz. Âlemin mecmuuna bakıyoruz; muntazam bir memleket, bir şehir, bir saray hükmünde âlî hikmetler, galî gayeler için mükemmel bir tanzimat görüyoruz. (Otuzikinci Söz'ün Birinci Mevkıfında izah ve isbat edildiği üzere) bir zerreden tut, tâ yıldızlara kadar zerre mikdar şirke yer bırakmıyor. Öyle birbirlerine manen münasebetdardırlar ki; bütün yıldızları müsahhar etmeyen ve elinde tutmayan, bir

zerreye rububiyetini dinlettiremez. Bir zerreye hakikî Rab olmak için, bütün yıldızlara sahib olmak lâzım gelir.

Hem -Otuzikinci Söz'ün İkinci Mevkıfında izah ve isbat edildiği üzere- semavatın halk ve tesviyesine muktedir olmayan, beşerin sîmasındaki teşahhusu yapamaz. **Demek bütün semavatın Rabbı olmayan, bir tek insanın sîmasındaki alâmet-i farika olan nakş-ı sîmavîyi yapamaz.** İşte kâinat kadar büyük bir pencere ki; onunla bakılsa

اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ لَهُ مَقَالِيدُ السَّموَاتِ وَ اْلاَرْضِ

âyetleri, büyük harflerle kâinat sahifelerinde yazılı olduğu, akıl gözüyle de görülecek. Öyle ise: Görmeyenin ya aklı yok, ya kalbi yok veya insan suretinde bir hayvandır!

Yirmidokuzuncu Pencere

وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Bir bahar mevsiminde, garibane, mütefekkirane seyahata gidiyordum. Bir tepeciğin eteğinden geçerken, parlak bir **sarıçiçek** nazarıma ilişti. Eskiden vatanımda ve sair memleketlerde gördüğüm o cins sarıçiçekleri derhatır ettirdi. Şöyle bir mana kalbe geldi ki: **Bu çiçek kimin turrası ise, kimin sikkesi ise ve kimin mührü ise ve kimin nakşı ise; elbette bütün zemin yüzündeki o nevi çiçekler, onun mühürleridir, sikkeleridir.**

Şu mühür tahayyülünden sonra şöyle bir tasavvur geldi ki: Nasıl bir mühür ile mühürlenmiş bir mektub; o mühür, o mektubun sahibini gösterir. Öyle de; şu çiçek, bir mühr-ü Rahmanîdir. Şu enva'-ı nakışlarla ve manidar nebatat satırlarıyla yazılan şu tepecik dahi, bu çiçek Sâni'inin mektubudur.

Hem şu tepecik dahi bir mühürdür. Şu sahra ve ova bir mektub-u Rahmanî hey'atını aldı. İşbu tasavvurdan şöyle bir

hakikat zihne geldi ki: Herbir şey, bir mühr-ü Rabbanî hükmünde bütün eşyayı kendi Hâlıkına isnad eder. Kendi kâtibinin mektubu olduğunu isbat eder.

İşte herbir şey, öyle bir pencere-i tevhiddir ki, bütün eşyayı bir Vâhid-i Ehad'e mal eder. Demek herbir şeyde, hususan zîhayatlarda öyle hârika bir nakış, öyle mu'cizekâr bir san'at var ki; onu öyle yapan ve öyle manidar nakşeden, bütün eşyayı yapabilir ve bütün eşyayı yapan, elbette o olacaktır. Demek bütün eşyayı yapamayan, bir tek şeyi icad edemez.

İşte ey gafil! Şu kâinatın yüzüne bak ki: Birbiri içinde hadsiz mektubat-ı Samedaniye hükmünde olan sahaif-i mevcudat ve her bir mektub üstünde hadsiz sikke-i tevhid mühürleriyle temhir edilmiş. Bütün bu mühürlerin şehadetlerini kim tekzib edebilir? Hangi kuvvet onları susturabilir? Kalb kulağı ile hangisini dinlesen, اَشْهَدُ اَنْ لاَ اِلَهَ اِلاَّ اللّٰهُ dediğini işitirsin.

Otuzuncu Pencere

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ اِلاَّ اللّٰهُ لَفَسَدَتَا ❊ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلاَّ وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

Şu pencere, imkân ve hudûsa müesses umum mütekellimînin penceresidir ve isbat-ı Vâcib-ül Vücud'a karşı caddeleridir. Bunun tafsilâtını, "Şerh-ül Mevakıf" ve "Şerh-ül Makasıd" gibi muhakkiklerin büyük kitablarına havale ederek, yalnız Kur'anın feyzinden ve şu pencereden ruha gelen bir-iki şuaı göstereceğiz. Şöyle ki:

Âmiriyet ve hâkimiyetin muktezası; rakib kabul etmemektir, iştiraki reddetmektir, müdahaleyi ref'etmektir. Onun içindir ki; küçük bir köyde iki muhtar bulunsa, köyün rahatını ve nizamını bozarlar. Bir nahiyede iki müdür, bir vilayette iki vali bulunsa, herc ü merc ederler. Bir

memlekette iki padişah bulunsa, fırtınalı bir karmakarışıklığa sebebiyet verirler.

Madem hâkimiyet ve âmiriyetin gölgesinin zaîf bir gölgesi ve cüz'î bir nümunesi, muavenete muhtaç âciz insanlarda böyle rakib ve zıddı ve emsalinin müdahalesini kabul etmezse; acaba saltanat-ı mutlaka suretindeki hâkimiyet ve rububiyet derecesindeki âmiriyet, bir Kadîr-i Mutlak'ta ne derece o redd-i müdahale kanunu ne kadar esaslı bir surette hükmünü icra ettiğini kıyas et. Demek uluhiyet ve rububiyetin en kat'î ve daimî lâzımı; vahdet ve infiraddır. Buna bir bürhan-ı bahir ve şahid-i katı', kâinattaki intizam-ı ekmel ve insicam-ı ecmeldir. Sinek kanadından tut, tâ semavat kandillerine kadar öyle bir nizam var ki; akıl onun karşısında hayretinden ve istihsanından "Sübhanallah, mâşâallah, bârekâllah" der, secde eder. Eğer zerre miktar şerike yer bulunsa idi, müdahalesi olsa idi, لَوْ كَانَ فِيهِمَا اٰلِهَةٌ اِلاَّ اللّٰهُ لَفَسَدَتَا âyet-i kerimesinin delaletiyle: Nizam bozulacaktı, suret değişecekti, fesadın âsârı görünecekti. Halbuki

فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَ هُوَ حَسِيرٌ

delaletiyle ve şu ifade ile nazar-ı beşer, kusuru aramak için ne kadar çabalasa, hiçbir yerde kusuru bulamayarak, yorgun olarak menzili olan göze gelip, onu gönderen münekkid akla diyecek: "Beyhude yoruldum, kusur yok" demesiyle gösteriyor ki: Nizam ve intizam, gayet mükemmeldir.

Demek intizam-ı kâinat, vahdaniyetin kat'î şahididir.

Gel gelelim **"hudûs"**a. Mütekellimîn demişler ki:

"Âlem, mütegayyirdir. Her mütegayyir, hâdistir. Her bir hâdisin, bir muhdisi, yani mûcidi var. Öyle ise bu kâinatın kadîm bir mûcidi var."

Biz de deriz: Evet kâinat hâdistir. Çünki görüyoruz: Her asırda, belki her senede, belki her mevsimde bir kâinat, bir âlem gider, biri gelir. Demek bir Kadîr-i Zülcelal var ki, bu kâinatı hiçten icad ederek her senede belki her mevsimde,

belki her günde birisini icad eder, ehl-i şuura gösterir ve sonra onu alır, başkasını getirir. Birbiri arkasına takıp zincirleme bir surette zamanın şeridine asıyor. Elbette bu âlem gibi birer kâinat-ı müteceddide hükmünde olan her baharda gözümüzün önünde hiçten gelen ve giden kâinatları icad eden bir Zât-ı Kadîr'in mu'cizat-ı kudretidirler. Elbette âlem içinde her vakit âlemleri halkedip değiştiren zât, mutlaka şu âlemi dahi O halketmiştir. Ve şu âlemi ve rûy-i zemini, o büyük misafirlere misafirhane yapmıştır.

Gelelim **"imkân"** bahsine. Mütekellimîn demişler ki:

"İmkân, mütesaviy-üt tarafeyndir." Yani: Adem ve vücud, ikisi de müsavi olsa; bir tahsis edici, bir tercih edici, bir mûcid lâzımdır. Çünki mümkinat, birbirini icad edip teselsül edemez. Yahut o onu, o da onu icad edip devir suretinde dahi olamaz. Öyle ise bir Vâcib-ül Vücud vardır ki, bunları icad ediyor. Devir ve teselsülü, oniki bürhan yani arşî ve süllemî gibi namlar ile müsemma meşhur oniki delil-i kat'î ile devri ibtal etmişler ve teselsülü muhal göstermişler. Silsile-i esbabı kesip, Vâcib-ül Vücud'un vücudunu isbat etmişler.

Biz de deriz ki: Esbab, teselsülün berahini ile âlemin nihayetinde kesilmesinden ise, her şeyde Hâlık-ı Külli Şey'e has sikkeyi göstermek daha kat'î, daha kolaydır. Kur'anın feyziyle bütün Pencereler ve bütün Sözler, o esas üzerine gitmişler. Bununla beraber imkân noktasının hadsiz bir vüs'ati var. Hadsiz cihetlerle Vâcib-ül Vücud'un vücudunu gösteriyor. Yalnız, mütekellimînin teselsülün kesilmesi yoluna, (elhak geniş ve büyük olan o caddeye) münhasır değildir. Belki hadd ü hesaba gelmeyen yollar ile, Vâcib-ül Vücud'un marifetine yol açar. Şöyle ki:

Herbir şey vücudunda, sıfâtında, müddet-i bekasında hadsiz imkânat, yani gayet çok yollar ve cihetler içinde mütereddid iken, görüyoruz ki; o hadsiz cihetler içinde vücudça muntazam bir yolu takib ediyor. Herbir sıfatı da mahsus bir tarzda ona veriyor. Müddet-i bekasında bütün

değiştirdiği sıfat ve haller dahi, böyle bir tahsis ile veriliyor. Demek bir muhassısın iradesiyle, bir müreccihin tercihiyle, bir mûcid-i hakîmin icadıyladır ki; hadsiz yollar içinde, hikmetli bir yolda onu sevkeder, muntazam sıfâtı ve ahvali ona giydiriyor.

Sonra infiraddan çıkarıp, bir terkibli cisme cüz' yapar, imkânat ziyadeleşir. Çünki o cisimde binler tarzda bulunabilir. Halbuki neticesiz o vaziyetler içinde neticeli, mahsus bir vaziyet ona verilir ki; mühim neticeleri ve faideleri ve o cisimde vazifeleri gördürülüyor. Sonra o cisim dahi diğer bir cisme cüz' yaptırılıyor. İmkânat daha ziyadeleşir. Çünki binlerle tarzda bulunabilir. İşte o binler tarz içinde, bir tek vaziyet veriliyor. O vaziyet ile mühim vazifeler gördürülüyor ve hâkeza... Gittikçe daha ziyade kat'î bir Hakîm-i Müdebbir'in vücub-u vücudunu gösteriyor. Bir Âmir-i Alîm'in emriyle sevk edildiğini bildiriyor.

Cisim içinde cisim, birbiri içinde cüz' olup giden bütün bu terkiblerde; nasıl bir nefer, takımında, bölüğünde, taburunda, alayında, fırkasında, ordusunda mütedâhil o heyetlerden herbirisine mahsus birer vazifesi, hikmetli birer nisbeti, intizamlı birer hizmeti bulunuyor. Hem nasılki senin gözbebeğinden bir hüceyre; gözünde bir nisbeti ve bir vazifesi var. Senin başın heyet-i umumiyesi nisbetine dahi, hikmetli bir vazifesi ve hizmeti vardır. Zerre miktar şaşırsa, sıhhat ve idare-i beden bozulur. Kan damarlarına, his ve hareket a'sablarına, hattâ bedenin heyet-i umumiyesinde birer mahsus vazifesi, hikmetli birer vaziyeti vardır. Binlerle imkânat içinde, bir Sâni'-i Hakîm'in hikmetiyle o muayyen vaziyet verilmiştir.

Öyle de: Bu kâinattaki mevcudat, herbiri kendi zâtı ile, sıfâtı ile çok imkânat yolları içinde has bir vücudu ve hikmetli bir sureti ve faideli sıfatları, nasıl bir Vâcib-ül Vücud'a şehadet ederler. Öyle de: Mürekkebata girdikleri vakit, herbir mürekkebde daha başka bir lisanla yine Sâni'ini ilân eder. Gitgide, tâ en büyük mürekkebe kadar nisbeti, vazifesi, hizmeti itibariyle Sâni'-i Hakîm'in vücub-u

vücuduna ve ihtiyarına ve iradesine şehadet eder. Çünki bir şeyi, bütün mürekkebata hikmetli münasebetleri muhafaza suretinde yerleştiren, bütün o mürekkebatın Hâlıkı olabilir. Demek bir tek şey, binler lisanlarla ona şehadet eder hükmündedir. İşte kâinatın mevcudatı kadar değil, belki mevcudatın sıfât ve mürekkebatı adedince imkânat noktasından da Vâcib-ül Vücud'un vücuduna karşı şehadetler geliyor.

İşte ey gafil! Kâinatı dolduran bu şehadetleri, bu sadâları işitmemek.. ne derece sağır ve akılsız olmak lâzım geliyor? Haydi sen söyle…

Otuzbirinci Pencere

لَقَدْ خَلَقْنَا اْلاِنْسَانَ فِى اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ❊ وَ فِى اْلاَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ وَ فِى اَنْفُسِكُمْ اَفَلاَ تُبْصِرُونَ

Şu pencere insan penceresidir ve enfüsîdir. Ve enfüsî cihetinde şu pencerenin tafsilâtını binler muhakkikîn-i evliyanın mufassal kitablarına havale ederek yalnız feyz-i Kur'andan aldığımız birkaç esasa işaret ederiz. Şöyle ki:

Onbirinci Söz'de beyan edildiği gibi: **"İnsan, öyle bir nüsha-i câmiadır ki: Cenab-ı Hak bütün esmasını, insanın nefsi ile insana ihsas ediyor."** Tafsilâtını başka Sözlere havale edip yalnız üç noktayı göstereceğiz.

BİRİNCİ NOKTA: İnsan, üç cihetle esma-i İlahiyeye bir âyinedir.

Birinci Vecih: Gecede zulümat, nasıl nuru gösterir. Öyle de: İnsan, za'f u acziyle, fakr u hacatıyla, naks u kusuruyla, bir Kadîr-i Zülcelal'in kudretini, kuvvetini, gınasını, rahmetini bildiriyor ve hâkeza pek çok evsaf-ı İlahiyeye bu suretle âyinedarlık ediyor. Hattâ hadsiz aczinde ve nihayetsiz za'fında, hadsiz a'dasına karşı bir nokta-i istinad aramakla, vicdan daima Vâcib-ül Vücud'a

bakar. Hem nihayetsiz fakrında, nihayetsiz hacatı içinde, nihayetsiz maksadlara karşı bir nokta-i istimdad aramağa mecbur olduğundan, vicdan daima o noktadan bir Ganiyy-i Rahîm'in dergâhına dayanır, dua ile el açar. Demek her vicdanda şu nokta-i istinad ve nokta-i istimdad cihetinde iki küçük pencere, Kadîr-i Rahîm'in bârigâh-ı rahmetine açılır, her vakit onunla bakabilir.

İkinci Vecih âyinedarlık ise: İnsana verilen nümuneler nev'inden cüz'î ilim, kudret, basar, sem', mâlikiyet, hâkimiyet gibi cüz'iyat ile kâinat Mâlikinin ilmine ve kudretine, basarına, sem'ine, hâkimiyet-i rububiyetine âyinedarlık eder. Onları anlar, bildirir. Meselâ: Ben nasıl bu evi yaptım ve yapmasını biliyorum ve görüyorum ve onun mâlikiyim ve idare ediyorum. Öyle de şu koca kâinat sarayının bir ustası var. O usta onu bilir, görür, yapar, idare eder ve hâkeza...

Üçüncü Vecih âyinedarlık ise: İnsan, üstünde nakışları görünen esma-i İlahiyeye âyinedarlık eder. Otuzikinci Söz'ün Üçüncü Mevkıfının başında bir nebze izah edilen insanın mahiyet-i câmiasında nakışları zahir olan yetmişten ziyade esma vardır. Meselâ: Yaradılışından Sâni', Hâlık ismini ve hüsn-ü takviminden Rahman ve Rahîm isimlerini ve hüsn-ü terbiyesinden Kerim, Latif isimlerini ve hâkeza... Bütün a'zâ ve âlâtıyla, cihazat ve cevarihiyle, letaif ve maneviyatıyla, havâs ve hissiyatıyla ayrı ayrı esmanın ayrı ayrı nakışlarını gösteriyor. Demek nasıl esmada bir ism-i a'zam var, öyle de o esmanın nukuşunda dahi bir nakş-ı a'zam var ki, o da insandır.

Ey kendini insan bilen insan! Kendini oku... Yoksa hayvan ve camid hükmünde insan olmak ihtimali var!

İKİNCİ NOKTA: Mühim bir sırr-ı ehadiyete işaret eder. Şöyle ki:

İnsanın nasıl ruhu bütün cesedine öyle bir münasebeti var ki: Bütün a'zâsını ve eczasını birbirine yardım ettirir. Yani, irade-i İlahiye cilvesi olan evamir-i tekviniye ve o emirden vücud-u haricî giydirilmiş bir kanun-u emrî ve

latife-i Rabbaniye olan ruh, onların idaresinde onların manevî seslerini hissetmesinde ve hacetlerini görmesinde birbirine mani olmaz, ruhu şaşırtmaz. Ruha nisbeten uzak-yakın bir hükmünde. Birbirine perde olmaz. İsterse, çoğunu birinin imdadına yetiştirir. İsterse bedenin her cüz'ü ile bilebilir, hissedebilir, idare edebilir. Hattâ çok nuraniyet kesbetmiş ise, herbir cüz'ü ile görebilir ve işitebilir.

Öyle de:وَ لِلّٰهِ الْمَثَلُ اْلاَعْلَى Cenab-ı Hakk'ın madem onun bir kanun-u emri olan ruh, küçük bir âlem olan insan cisminde ve a'zâsında bu vaziyeti gösteriyor. Elbette âlem-i ekber olan kâinatta o Zât-ı Vâcib-ül Vücud'un irade-i külliyesine ve kudret-i mutlakasına hadsiz fiiller, hadsiz sadâlar, hadsiz dualar, hadsiz işler, hiçbir cihette ona ağır gelmez, birbirine mani olmaz. O Hâlık-ı Zülcelal'i meşgul etmez, şaşırtmaz. Bütününü birden görür, bütün sesleri birden işitir. Yakın uzak birdir. İsterse, bütününü birinin imdadına gönderir. Herşey ile her şeyi görebilir, seslerini işitebilir ve her şey ile herşeyi bilir ve hâkeza...

ÜÇÜNCÜ NOKTA: Hayatın pek mühim bir mahiyeti ve ehemmiyetli bir vazifesi var. Fakat o bahis, Hayat Penceresinde ve Yirminci Mektub'un Sekizinci Kelimesinde tafsili geçtiğinden ona havale edip yalnız bunu ihtar ederiz ki:

Hayatta hissiyat suretinde kaynayan memzuç nakışlar; pekçok esma ve şuunat-ı zâtiyeye işaret eder. Gayet parlak bir surette Hayy-u Kayyum'un şuunat-ı zâtiyesine âyinedarlık eder. Şu sırrın izahı, Allah'ı tanımayanlara ve daha tam tasdik etmeyenlere karşı zamanı olmadığından kapıyı kapıyoruz...

Otuzikinci Pencere

هُوَ الَّذِى اَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَ كَفَى بِاللّٰهِ شَهِيدًا ❊

قُلْ يَا اَيُّهَا النَّاسُ اِنِّى رَسُولُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِى لَهُ مُلْكُ السَّموَاتِ وَ الْاَرْضِ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ يُحْيِى وَ يُمِيتُ

Şu pencere, sema-i risaletin güneşi, belki güneşler güneşi olan Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm’ın penceresidir.

Şu gayet parlak ve pek büyük ve çok nurani pencere Otuzbirinci Söz olan Mi’rac Risalesiyle, Ondokuzuncu Söz olan Nübüvvet-i Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm) Risalesinde ve ondokuz işaretli olan Ondokuzuncu Mektub’da, ne derece nurani ve zahir olduğu isbat edildiğinden, o iki Sözü ve o Mektubu ve o Mektubun Ondokuzuncu İşaretini bu makamda düşünüp, sözü onlara havale edip, yalnız deriz ki:

Tevhidin bir bürhan-ı nâtıkı olan Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm risalet ve velayet cenahlarıyla, yani kendinden evvel bütün enbiyanın tevatürle icma’larını ve ondan sonraki bütün evliyanın ve asfiyanın icma’kârane tevatürlerini tazammun eden bir kuvvetle bütün hayatında bütün kuvvetiyle vahdaniyeti gösterip ilân etmiş. Ve Âlem-i İslâmiyet gibi geniş, parlak, nurani bir pencereyi, marifetullaha açmıştır. İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî, Muhyiddin-i Arabî, Abdülkādir-i Geylanî gibi milyonlar muhakkikîn-i asfiya ve sıddıkîn o pencereden bakıyorlar, başkalarına da gösteriyorlar.

Acaba böyle bir pencereyi kapatacak bir perde var mı? Ve onu ittiham edip, bu pencereden bakmayanın aklı var mı? Haydi sen söyle!

Otuzüçüncü Pencere

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الّٰذِى اَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا قَيِّمًا ❊ الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ

Bütün geçmiş pencereler, Kur’an denizinden bazı katreler olduğunu düşün. Sonra Kur’anda ne kadar âb-ı hayat hükmünde olan envâr-ı tevhid var olduğunu kıyas edebilirsin. Fakat bütün o pencerelerin menbaı ve madeni ve aslı olan Kur’ana gayet mücmel bir surette, gayet basit bir tarzda bakılsa dahi, yine gayet parlak, nurani bir pencere-i câmiadır. O pencere ne kadar kat’î ve parlak ve nurani olduğunu, Yirmibeşinci Söz olan İ’caz-ı Kur’an Risalesine ve Ondokuzuncu Mektub’un Onsekizinci İşaretine havale ediyoruz. Ve Kur’anı bize gönderen Zât-ı Zülcelal’in Arş-ı Rahmanîsine niyaz edip deriz:

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَاْنَا ❊ رَبَّنَا لاَ تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا ❊ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ❊ وَ تُبْ عَلَيْنَا اِنَّكَ اَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

* * *

İHTAR

Şu Otuzüç Pencereli olan Otuzüçüncü Mektub, imanı olmayanı inşâallah imana getirir. İmanı zaîf olanın imanını kuvvetleştirir. İmanı kavî ve taklidî olanın imanını tahkikî yapar. İmanı tahkikî olanın imanını genişlettirir. İmanı geniş olana bütün kemalât-ı hakikiyenin medarı ve esası olan marifetullahta terakkiyat verir; daha nurani, daha parlak manzaraları açar.

İşte bunun için, “Bir pencere bana kâfi geldi, yeter” diyemezsin. Çünki senin aklına kanaat geldi, hissesini aldı ise; kalbin de hissesini ister, ruhun da hissesini ister. Hattâ hayal de o nurdan hissesini isteyecek. Binaenaleyh herbir pencerenin ayrı ayrı faideleri vardır.

Mi’rac Risalesi’nde asıl muhatab, mü’min idi; mülhid ikinci derecede istima’ makamında idi. Şu risalede ise muhatab, münkirdir; istima’ makamlarında mü’mindir. Bunu düşünüp öylece bakmalı.

Fakat maatteessüf mühim bir sebebe binaen şu mektub gayet sür’atle yazıldığından ve hattâ müsvedde halinde kaldığından, elbette bana ait olan tarz-ı ifadede müşevveşiyet ve kusurlar olacaktır. Nazar-ı müsamaha ile bakmalarını ve ellerinden gelirse ıslahlarını ve mağfiret ile bana dua eylemelerini ihvanlarımdan isterim.

وَالسَّلاَمُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى وَالْمَلاَمُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهَوَى
سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلَى مَنْ اَرْسَلْتَهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ وَ سَلِّمْ آمِينَ

1) (Haşiye): Hattâ o taifelerden bir kısım var ki; bir senedeki efradı, zaman-ı Âdem'den kıyamete kadar vücuda gelen bütün insan efradından ziyadedir. ↵

2)

(Haşiye): Şu Yirminci Pencere’nin hakikatı, bir zaman Arabî bir surette şöyle kalbe gelmişti:

تَلَئْلاُءُ الضِّيَاءِ مِنْ تَنْوِيرِكَ تَشْهِيرِكَ ❊ تَمَوُّجُ اْلاِعْصَارِ مِنْ تَصْرِيفِكَ تَوْظِيفِكَ

سُبْحَانَكَ مَا اَعْظَمَ سُلْطَانَكَ ❊ تَفَجُّرُ اْلاَنْهَارِ مِنْ تَدْخِيرِكَ تَسْخِيرِكَ

تَزَيُّنُ اْلاَحْجَارِ مِنْ تَدْبِيرِكَ تَصْوِيرِكَ ❊ سُبْحَانَكَ مَا اَبْدَعَ حِكْمَتَكَ

تَبَسُّمُ اْلاَزْهَارِ مِنْ تَزْيِينِكَ تَحْسِينِكَ ❊ تَبَرُّجُ اْلاَثْمَارِ مِنْ اِنْعَامِكَ اِكْرَامِكَ

سُبْحَانَكَ مَا اَحْسَنَ صَنْعَتَكَ ❊ تَسَجُّعُ اْلاَطْيَارِ مِنْ اِنْطَاقِكَ اِرْفَاقِكَ

تَهَزُّجُ اْلاَمْطَارِ مِنْ اِنْزَالِكَ اِفْضَالِكَ ❊ سُبْحَانَكَ مَا اَوْسَعَ رَحْمَتَكَ ❊

تَحَرُّكُ اْلاَقْمَارِ مِنْ تَقْدِيرِكَ تَدْبِيرِكَ تَدْوِيرِكَ تَنْوِيرِكَ ❊

سُبْحَانَكَ مَا اَنْوَرَ بُرْهَانَكَ مَا اَبْهَرَ سُلْطَانَكَ ↵

3) (Haşiye): Şu pencere umumî değil. Ehl-i kalb ve ehl-i muhabbete hususiyeti var. ↵